8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

HERVÉ de PESLOUAN

AMIRALUL NISIPURILOR

„AVENTURA"
Romane de acțiune și pasiune

HERVÉ DE PESLOUAN

AMIRALUL NISIPURILOR

Traducere de
MARIA ANDREESCU

EDITURA „ADEVERUL" S. A.

HERVÉ DE PESLOUAN

AMIRALUL NISIPURILOR

PARTEA I-a

MISTERIOASA NAIDA

CAPITOLUL 1

UN TRIO CAM DEOCHIAT

— Pietro !

Chemarea ce răsuna în aerul greoi al amiezii făcu pe câțiva arabi care târguiau curmale și smochine în jurul moscheei din Tunis, să se întoarcă. In mijlocul străzii, un om voinic, cu casca colonială dată pe ceafă, cu mâinile 'n șolduri și cu capul sus, cu înfățișarea aspră a colonistului care s'a călit luptând împotriva bandelor de jefuitori și vânând fiarele sălbatice ale deșertului, își repetă strigătul: — Pietro!

Curioșii se întoarseră de astădată deabine-

lea. căutând pe cel strigat. Sub bolta din faţa moscheiei, zăriră pe un alt individ coborînd spre strada Sitei, care duce la bazar. Buimăcit probabil de zarva şi forfota indigenilor, din jurul lui, habar n'avea că fusese chemai. Dar un băeţaş desculţ îl trase de haină în năde jdea unui bacşiş, spunându-i încet: — Sidi, te cheamă un sidi...

Necunoscutul se întoarse atunci, puse mâna streaşină la ochi şi scormoni bănuitor cu privirea mulţimea.

— Pietro, se auzi pentru a treia oară. De astădată Pietro zări pe colonist stând nemişcat în acelaş loc ca şi mai înainte.

Se apropie şi-i întinse mâna: — *Per la maddona,* d-ta erai, signor Sampieri?

— Dar cine vroiai să fie? spuse celălalt iar gura lui ştirbă se întredeschise într'un râs prietenos, în timp ce buza de jos i se pierdea în stufoasa-i barbă roşie. Firește că eu sunt. Şi petrecându-şi braţul pe după al noului sosit, plecară împreună.

— Nu te-ai îngrăşat, spuse colonistul către Pietro cu oare-care ironie.

Şi era adevărat. Sampieri mai era el treacă-meargă îmbrăcat aproape ca toţi colonştii, cu o cămaşă de pânză cu buzunare, pantaloni scurţi uzaţi şi murdari, cizme moi, dar Pietro era într'un hal făr'de hal. Niște pantaloni de catifea vărgată, căreia de roasă ce era i se vedea ţesătua de dedesubt, o cămaşă vechie kaki de model american şi un şnur ce-i ţinea loc de cravată, alcătuiau mai toată toaleta lui.

Niște pantofi de pânză a căror talpă de sfoară împletită începuse să se destrame îi acopereau picioarele şi în cap purta un basc

slinos, care abia îi putea cuprinde de bine, de rău, părul negru și buclat.

Pietro se scuză cum putu:

— Adevărat, signor Sampieri, dar nu e vina mea. Știi bine că nu-i ușor de găsit de lucru pe vremea asta de șomaj.

— Și unde pui că tu ai avut totdeauna câte un fir de păr în podul palmelor; dimineața și seara le împletești cu grijă împreună și de, asta te cam stinghereşte la lucru, hai?

— Râzi, signor Sampieri, spuse celălalt pălind și căutând să se elibereze din strânsoarea italianului. Dar te asigur că viața e foarte grea.

Signor Sampieri își continuă drumul, tot ținând de braț pe Pietro, și ajunse la strada Zituna.

— Hai s'o luăm pe aici. Aș avea poate să-ți propun ceva. Dacă primești...

— De ce n'aș primi?

— Pentrucă sunt unele riscuri. Dar tu trebue că ești învățat cu d'al de astea. Că doar nu treci drept chiar așa de naiv, Pietro.

— Păi... Și zi e rost de niscaiva împușcături?

— Și de împușcături și lovituri de cuțit.

— A, spuse Pietro, fără nici un fel de entuziasm. Și crezi totuș că am s'o scot la capăt?

— Păi de, știu și eu, răspunse celălalt ridicând din umeri.

— Se plătește bine încalte?

— Da se plătește bine. Până în trei luni de zile poți fi îndeajuns de bogat ca să te întorci în Italia cu cel puțin 50.000 de lire.

Ochii negri ai lui Pietro străluceau ca niște mărgele; tresări: — Trebue să omor pe cineva?

Sampieri izbucni în râs. — Nu, nu trebue să omori pe nimeni... Cel puţin deocamdată.

— A, şi atunci cu ce te pot servi?

— Cu altceva. Dar haide omule, mergi odată. Par'că ţi s'ar lipi pietrele ulicelor de talpă.

— Vezi că aş vrea să pricep...

— Toate la vremea lor. Mulţumeşte-te să asculţi şi, dacă vei primi, să te supui...

— Pentru d-ta am să lucrez, signor Sampieri?

— Poate. Pentru mine şi pentru alţii...

— Bine, dar pentru cine anume?...

— Haide, sfârşeşte. Şi Sampieri strânse mai puternic braţul lui Pietro, care scoase un ţipăt de durere.

— O, mă doare.

— Tot mai simţi rana pe care o ai dela glontele pe care ţi l-am trântit în ziua când dădeai târcoale puţin cam prea de-aproape casei mele din Erytrea?

— Să nu vorbim despre asta...

— Ba dimpotrivă, să vorbim. Cum se face că eşti acum la Tunis? Pe câte ştiam, erai expulzat. N'ai făcut trei ani de puşcărie în închisorile Alteţei Sale Bey-ului?

— Hm...

— Şi apoi, par'că-mi mai amintesc, că ai avut şi în Franţa câteva buclucuri?

— Aşa vorbesc gurile rele, mărturisi Pietro. Dar omul nu trebue să creadă tot ce se spune.

— Nu. Dar trebue să spuie tot ce se crede. Şi deoarece Italia ţi-e închisă şi ţie şi stimabilului tău tată, deoarece Franţa nu-ţi convine şi şederea în Africa nu e sănătoasă pentru tine, zău nu ştiu unde te-ai putea duce.

Zâmbetul schiţat de Pietro aducea mai degrabă a strâmbătură.

— Ei, par'că despre d-ta, signor Sampieri, nu se vorbeşte că...

— Ce? Să faci bine să taci. Aici sunt Olivier-o Sampieri, negustor din Nalut, din Tripolitania. Sunt cunoscut, mă bucur de o reputaţie bună; ce a fost, a fost.

— Păi asta spuneam şi eu.

— Departe griva de iepure, amice... răspunse celălalt, fără să se ofenseze de subînţelesurile tovarăşului. Deosebirea e că eu am pe judecători în buzunar pe când tu nu ai o leţcaie.

— Asta chiar că e aşa.

— De fapt, ce e cu venerabilul tău părinte? Unde e?

— La Tunis.

— A, care va să zică ai venit să respiri aerul din patrie. Ai? Idiotule... Intoarcerea fiului risipitor, nu alta... Tare mă tem numai că viţelul cel gras a rămas netăiat. Hai să intrăm aici.

Sampieri împinse pe Pietro într'o cafenea arabă, în care trei indigeni stăteau la taifas sorbindu-şi trei păhărele de ceai cu mentă.

Se aşezară turceşte într'un colţ; Sampieri chemă pe cafegiu şi-i şopti ceva la urechc. Adăogă apoi cu glas tare: Şi să fim lăsaţi în pace. Trage obloanele şi dă afară pe toţi aceşti pierde-vară.

— Bine, sidi, spusc cafegiul cu o plecăciune. Execută ordinul. Peste o clipă cafeneaua era goală. Signor Sampieri fluieră satisfăcut, comandă două pahare cu ceai de mentă şi recomandă încăodată patronului să aibe grije să nu fie turburaţi de nimeni.

— O ţigară, Pietro?

— Cu plăcere, signor Sampieri.

Cei doi bărbaţi, colonistul și adolescentul, căci Pietro să tot fi avut 20-22 de ani, își aprinseră ţigările și rămaseră o clipă în tăcere. Apoi după ce-și astâmpărarăscră setea, signor Sampieri, reluă conversaţia:

— Carevasăzică, tu ce crezi?

— Despre ce?

— Despre ceeace-ţi propun.

— Adică?

Colonistul lovi cu pumnul în tava de aramă pusă în faţa lui pe o masă joasă. — Drace, auzi vorbă, să intri în serviciul meu!

— Drept ce?

— Drept ce-oi vrea eu... Puşlamaua aia bătrână de taică-tău încă n'a dat ortul popii nu-i așa? Am nevoie de voi doi...

— Dar...

— Taci din gură. Am eu ac de cojocul vostru: vă bag la răcoare oricând vreau. Asasinii bietului Omar Ben Ahmed, Allah să-i păzească sufletul, încă n'au fost găsiţi până în ziua de azi.

Tânărul păli iar. — Te rog, signor Sampieri, nu ţipa așa.

— Idiot ce eşti. N'ai înţeles că Ali e surd?

Auzindu-și numele, cafegiul care stătea întors cu spatele la cei doi clienţi, întoarse spre ei chipul lui veșnic râzător, făcu o plecăciune și apoi își făcu din nou de lucru la obloane.

Pietro scoase un oftat și bägă mâna 'n buzunar. Dar celălalt prinse de veste și-l apucă de braţ.

— A nu, puştiule, asta nu. Cu mine nu merge. Ia dă-mi jucărica.

Smunci mâna tânărului din buzunar şi un cuţit din acelea care se închid căzu pe covor. Signor Sampieri îl ridică.

— Bravo. Ţi-e frică să nu te atace careva. Ţine minte odată pentru totdeauna, că de ar fi să mor în astă seară, până într'o săptămână tu şi tatăl tău veţi fi spânzuraţi. Dădu duşcă paharul şi mormăi: — Ali, adă o sticlă. Paharele tale sunt mai mici decât ouăle de porumbiţă...

După ce umplu din nou paharele ochiu, Sampieri puse mâna lui uriaşă cu unghiile pătrate pe şoldul tovarăşului: — Verişoară-ta, mica Maddalena, e tot cu voi?

Pietro clătină din cap: — Nu signor, e în Franţa.

— Atâta pagubă. Şi ce face în Franţa?

— Naşa ei, signora Prouvayre, ne-a cerut să o dăm internă la o mânăstire. O, s'a făcut domnişoară, Maddalena.

— Nu mai spune. Şi e mult de când n'ai mai văzut-o?

— Foarte mult. Tata a văzut-o anul trecut.

— A, tatăl tău avea nevoie de bani?

— Nu signor, dar trebue întotdeauna să păstrăm bunele relaţii cu cei ce ne vor binele.

— Ce profitor... M'da...

Colonistul păru să stea câtăva vreme la chibzuială, apoi spuse: — Ascultă-mă bine.

— Da signor.

— Ai să te duci la tatăl tău, chiar acum. Ai să-i spui că-l aştept aci. Ai să-i repeţi tot ce ţi-am spus. Am nevoie de voi doi... şi de Maddalena...

— De verişoară-mea?... Dar n'o să admită niciodată...

— Nici nu ştii măcar ce-i cer. Şi de fapt nici n'am să-i cer nimic. Totuş am nevoie de ea. Am să vă explic diseară despe ce e vorba.

— Şi dacă padre nu vrea să vie?

Signor Sampieri rânji: — Atunci ai să-i spui lui „padre” al tău să-şi păzească pielea. Dacă până la ora 8, nu v'aţi înfiinţat amândoi aici, cunosc cu nişte oameni la prefectură, care ar fi încântaţi să ştie în ce fel a murit Omar Ben Ahmed.

— Dar...

— Ajunge. De trei săptămâni vă tot caut. Am norocul să te găsesc în clipa în care nici nu mai speram... Şi-ţi închipui acum că am să mă pun din nou pe căutat? Am nevoie de voi.

— Foarte mulţumesc.

— Taci din gură. Trebue că într'adevăr am mare nevoie de voi, pentru ca să mă adresez unor tâlhari ca voi doi. Dacă planul meu reuşeşte, ai 50.000 de lire. Ţi-am spus-o. 50.000 pentru tine şi 50.000 pentru taică-tău. Ai priceput? De altfel după ce tata îşi va fi luat partea, vei fi liber să i-o... ici înapoi.. asta te priveşte...

— Oricum... o să mă întrebe...

— N'are să te întrebe absolut nimic. Eşti tânăr, Pietro. Padre al tău, bătrânul Benito, e deprins cu d'al de astea. Nu va fi prima oară că lucrăm împreună. Hai şterge-o. Ai venit?

Şi-l înghionti pe Pietro spre uşă.

CAPITOLUL 2.

FEMEIA CU OCHII DE AMETIST

După plecarea lui Pietro, colonistul mai rămase câteva minute întins pe pernă, sorbind un ultim pahar de liqueur. Apoi chemă cafegiul:

— Stăpâna e aici?

— Da, sidi.

— Intreab'o dacă pot s'o văd.

— Bine, sidi.

Ali dispăru după o draperie. Sampieri își trecu prin părul ciufulit un pieptene cu o cochetărie de care nu l-ai fi putut crede în stare, apoi își aranjă cravata și-și șterse pantalonii de praf.

— Divina stăpână te așteaptă, sidi.

— Iaca viu... Ascultă, ai să vezi pe omul care a fost adineaori aci, înapoindu-se cu încă unul mai bătrân. Ala e tatăl lui. Ai să-i găzduiești aici, ai să le dai de mâncare, dacă le e foame, de băut, dacă le e sete. Și mai amestecă alcool în vinul lor. Am nevoie să fie cu chef. Iar dacă te întreabă ceva, tu să taci chitic. N'ai văzut.

nici pe-acolo n'ai trecut. Lasă-le toate în seama mea.

— Bine, sidi.

Colonistul ridică draperia, trecu într'un coridor proaspăt văruit, care dădea într'o curte interioară, răcoroasă și parfumată, în care murmura o fântână țâșnitoare ca în majoritatea caselor arabe. Această grădină în miniatură, era înconjurată de o vastă galerie acoperită, în care dădea ușile camerelor. Totul era de o curățenie pedantă care contrasta cu pereții rupți și rogojinile prăfuite din cafenea.

Signor Sampieri străbătu curtea, culese o begonia, își răcori mâinile în apa fântânei, și după ce-și puse floarea la butonieră, se opri în fața unei uși închise din dosul căreia se auzea țăcănitul caracteristic al mașinei de scris.

Își scoase casca, zâmbi cât mai amabil și bătu în ușă.

— Intră, se auzi un glas de femeie.

In camera mobilată în stil european cu un lux neașteptat pentru o casă arabă, fie ea chiar și așa de îngrijit ținută ca aceasta, o tânără femeie bătea la mașină cu o mare iuțeală textul unui raport.

— D-ta ești Sampieri? îi spuse ea fără a întoarce capul.

— Da, doamnă, eu sunt.

— Bine, așteaptă o clipă.

Colonistul se supuse, iar tânăra femeie, după ce termină pagina și mai corectă cu cerneală o greșală, se întoarse și spuse: — Te ascult.

Necunoscuta era într'adevăr foarte frumoasă. Ovalul admirabil de pur al feței ei, încadrat de un păr negru și bogat strâns pe ceafă într'un coc mare. exprima energie și autoritate. Buzele ei subțiri, mici, strânse, erau din

acelea care nu se deschid niciodată decât cu un scop anume, ochii ei mari şi stranii priveau pe Sampieri drept în faţă, fără şovăială.

Colonistul nu putu înfrunta această privire, a cărei strălucire limpede îl turbura. Necunoscuta avea într'adevăr ochi ciudaţi de o culoare nelămurită, asemeni unui giuvaer preţios şi rar. Ochi vioi, ca de ametist. Iar privirea ei stranie făcea şi mai enigmatic chipul acesta senin şi de neuitat.

— Haide, vorbeşte Sampieri.

Glasul ei muzical se făcu aspru, dur, autoritar. Era glasul unui şef.

Sampieri făcu un pas, întinse mâna ca să prezinte omagiile lui stăpânei casei, dar ca nu văzu sau nu voi să vadă gestul; Sampieri păli scrâşnind din dinţi. In cele din urmă, spuse încruntat: — Am găsit oamenii de care vă vorbisem.

— Insfârşit.

— M'a costat scump.

— Ţi se va plăti.

Necunoscuta puse accentul pe *se* cu o nuanţă de respect, iar Sampieri, cu o licărire de satisfacţie în privire, urmă:—Vor fi aci diseară. Nepoata e în Franţa.

Tânăra femeie îşi încrucişă mâinile fine şi diafane pe genunchi. Era îmbrăcată cu un fel de pijama de mătase, care-i lăsa braţele goale, dând mişcărilor ei o nesfârşită graţie.

— Dacă nepoata e în Franţa, ce să fac cu aceşti doi bărbaţi?

— M'am gândit că...

— Nu e treaba d-tale să gândeşti, Sampieri. Treaba d-tale e să execuţi. Asta e tot. Să revenim la chestiune.

Sampieri îşi stăpâni mânia. M'am gândit, to-

tuși, că ar fi bine să faceți cunoștință cu ei. De nu mă înșel, doamnă, vă interesează anumite hârtii pe care le deține d-na Prouvayre, naşa tinerei fete. Maddalena o vede des pe naşa ei. Pe cât am înțeles, își va petrece vacanța chiar la dânsa, la Gerardmer. Ați putea deci intra în legături cu ea.

— Prin ce mijloace? Ştii bine că nu mi se permite să fac uz de violență.

— Adevărat. Dar Benito Santorio, tatăl sau mai bine zis unchiul fetei, tutorele ei legal, ar putea sub un pretext oarecare să facă o vizită nepoatei lui, pe care n'a mai văzut-o de mai bine de un an.

— Şi atunci? Crezi că imbecilul acesta va avea îndrăzneala să pună mâna pe hârtiile care ne interesează?

— Nicidecum, spuse Sampieri cu o nuanță de dispreț. Dar Benito s'ar putea înapoia în Franța cu o femeie... Cu „soția" lui. E văduv, are nevoie de bani şi dacă l-am ferchezui nițel, ar fi un soț foarte prezentabil. E păcat că s'a lăsat ruinat de patima lui pentru jocurile de noroc. Pe vremuri Santorio era cunoscut la Milano ca un băiat de familie bună şi ca un negustor cinstit.

— Am înțeles. Imi propui să mă mărit în aparență cu acest Benito, să-l aduc în Franța şi prin el să intru în grațiile tinerei Maddalena şi ale naşei ei.

— Da, doamnă, spuse Sampieri, cu o plecăciune adâncă.

După câteva clipe de chibzuire, frumoasa femeie răspunse: — Da, asta s'ar putea aranja. De mult locuește la Tunis acest Benito?

— De şapte sau opt ani, doamnă. A venit aci

în urma unor neplăceri de afaceri... sau mai bine zis în urma unor încurcături cu autorităţile. Guvernul italian preferă să-l ştie pe alte meleaguri...

— V'aţi întâlnit pe acelaş vapor? întrebă necunoscuta cu un dispreţ plin de semeţie.

— Da, doamnă. Numai că dacă eu aş fi avut averea lui Benito Santorio, n'aş fi astăzi colonist la Nalut, ci cine ştie?... poate prim-ministru.

— Sau ocnaş în Somalia italiană. Ştim noi câte parale faci, signor Sampieri. Iar dacă d-ta îţi ţii viitorii complici sub ameninţarea unei denunţări, nu uita că alţii te ţin pe d-ta la fel.

Sampieri se înclină din nou, dar de astădată fără să răspundă. Tânăra femeie îi întoarse spatele, îşi aşeză hârtiile şi se sculă.

— Bine, s'a făcut. Primesc ideia d-tale. Iată un cec. Il post-datez. Ii vei încasa când vei fi în Franţa, deci peste opt zile. Ţine. Şi necunoscuta îi întinse cu dispreţ hârtia pe care îşi pusese chiar atunci iscălitura elegantă. Sampieri o luă şi o băgă în portofel.

— Mulţumesc doamnă.

— Poţi pleca. A, nu. Incă două cuvinte. Mai verosimil ar fi ca acest Benito, care locueşte de mult în Tunisia, să se fi căsătorit cu o indigenă. Ii prezinţi deci discară pe Naida ben Naid, fiica şeicului Naid ben Mohamed.

— Dv. veţi fi aceasta?

— Da, chiar eu voi fi. Voi avea costumul care se cuvine. Am fost crescută în Algeria, cunosc bine Franţa şi port la fel de bine costumul arab şi vestmintele europene. Asta e tot.

— Mai aveţi şi alte ordine să-mi daţi?

— Nu, n'am alte ordine de dat, spuse ne-

cunoscuta cu aceiaş nuanţă de dispreţ în glas.

Sampieri făcu din nou o plecăciune, necunoscuta dădu uşor din cap şi-l lăsă să plece fără să-i mai acorde nici o privire. Agită clopoţelul şi în prag să ivi o bătrână tunisiană, care închise uşa după Sampieri.

— M'ai strigat, stăpână?

— Da. Ai să-mi aduci costumul meu berber şi toate fardurile mele.

După o oră, strania fiinţă îmbrăcase şalvarii largi ai femeilor indigene, tunica lungă, papucii, pelerina de mătase şi îşi înfăşură acum capul într'un burnus de lână fină. Işi vopsise degetele cu hené, iar pe fruntea şi pe bărbia ei se vedeau două tatuaje care cu o oră înainte nu existau.

Iarăşi se auziră ciocănituri în uşă. Ali o întredeschise, vârându-şi capul prin crăpătură şi scoase un strigăt de mirare:

— Iartă-mă, divină stăpână. Dar schimbarea asta...

— Vezi-ţi de treaba ta. Ce s'a întâmplat?

— Au venit cei doi oameni. Sidi Sampieri întreabă dacă să vie ei încoace sau vii tu în cafenea.

— Au mâncat? Au băut?

— Da stăpână.

— Du-i în micul salon maur şi viu şi cu acuş. Prepară ceaiul, cum ştii.

Cafegiul dispăru. După o clipă, turburătoarea Naida ben Naid înfăşurată în burnusul ei alb apăru radioasă în pragul camerei unde o aşteptau colonistul şi cei doi complici. Prezentările se făcură repede, necunoscuta cu burnusul ridicat până la ochi, observa în tăcere pe Pietro şi pe tatăl lui. Işi făcuse repede o ideie despre tânăr, care era un apaş

de rând, din cei care alcătuesc pleava mahalalelor Marsiliei şi Neapolului. Se cunoştea cât colo după fruntea lui de om încăpăţânat, privirea lui piezişe, că la o adică n'ar fi pregetat să împlânte cuţitul în pieptul cuiva şi să dea apoi bir cu fugiţii. El avea să se ocupe de treburile mărunte. Cât despre Benito-tatăl, era un bărbat de vreo 50 de ani, care în tinereţea lui trebuia să fi fost un alt om. Viciul, alcoolul, mizeria, îl făcuseră să decadă. Dar în toată înfăţişarea lui mai avea încă o oarecare eleganţă, şi chiar distincţie, aşa încât putea fi un tovarăş prezentabil.

Intre timp, signor Sampieri explică pe scurt celor doi misiunea lor. Necunoscuta aproba sau îndrepta câte ceva pe ici, pe colo.

— Dar mi-ai spus... zise în cele din urmă Pietro mirat.

— Ce ţi-am spus? se răsti Sampieri la el.

— Că, poate că... o să fie... tărăboi?

Necunoscuta izbucni în râs. Era un râs limpede, argintiu, încântător. Clătină din cap:

— Dar de unde, băiatule? Deocamdată poţi pleca. Tot ce ţi se cere, e să stai cuminte. Dar bagă de seamă să nu trebue să ţi-o spun a doua oară. Altminteri, vai şi-amar de tine. Braţul ei gol împodobit cu brăţări grele de argint tăie ameninţător aerul. Tânărul tresări, dar necunoscuta se adresă lui Benito:

— Aşa dar, ai înţeles? De-acuma şi câtă vreme va fi nevoie, sunt soţia d-tale. Plecăm în Franţa peste trei zile. Paşapoartele le voi avea eu, de asta să n'ai grijă. Totul va fi în regulă. Poftim 2000 franci pentru speze de echipament. Şi 100 franci pentru fiul d-tale. De altfel Sampieri va îngriji de toate celea.

— Şi pe urmă? întrebă Benito cu un fel de umilinţă sălbatecă.

— Pe urmă? Să faceţi tot ce vă cer. Asta e tot. Cred că Sampieri ţi-a spus suma cu care înţeleg să vă răsplătesc... serviciile. Sunt prin urmare soţia d-tale. Ne-am căsătorit acum trei luni. Administrezi o parte din proprietăţile tatălui meu, Naid ben Mohamed, caidul din Sedada şi şeicul tribului său. Facem un voiaj în Franţa. Doresc să-ţi cunosc nepoata şi sper să-i cuceresc stima.

— Va fi uşor pentru dv., şopti Sampieri umil.

— Destul! Nu-mi plac complimentele.

Tânăra femeie se ridică, înaltă în faldurile burnusului care zburau ca nişte aripi. Cei trei bărbaţi o salutară.

— Asta e tot? întrebară ei.

— Tot... deocamdată. Bună seara.

Şi Naida ben Naid dispăru fără zgomot, ca o nălucă albă, fără să vază mâinile întinse spre ea.

---

*) Judecător musulman.

CAPITOLUL 3.

PE MALURILE LACULUI

— E încântătoare fina d-tale, spuse d-na general Mormoy către d-na Prouvayre.

— Ai dreptate, scumpa mea Adelaida! răspunse aceasta. Maddalena e într'adevăr adorabilă. E raza de soare a bătrâneţelor mele.

D-na general întrebă: — Locueşte de mult cu d-ta?

— Nu locueşte cu mine. Am obţinut de la tutorele ei s'o lase să-şi facă studiile în Franţa.. Am internat-o la o mânăstire din Menton, dar în timpul vacanţei şade la mine.

— Înţeleg. Părinţii ei au murit?

— Da, scumpa mea. Ştii că am stat multă vreme la Nisa unde bărbatul meu era în garnizoană la începutul căsătoriei noastre. Inchiriasem o proprietate lângă Cimiez. Nevasta grădinarului născuse o fiică tocmai când m'am instalat eu acolo. M'am ocupat de ea căci mama delicată şi firavă n'avea putere să vadă de fetiţă. Tatăl m'a rugat să fiu naşa Maddalenei şi am primit.

— Şi pe urmă?

— După un an a izbucnit războiul. Tatăl Maddalenei, chemat în Italia în 1916, a căzut în 1918, iar mama finei mele a murit de inimă rea câteva zile după armistiţiu şi se află amândoi îngropaţi în cimitirul din Nisa.

— Bieţii oameni!

— Pe vremea ceea Maddalena avea 6 ani. Bărbatul meu, colonelul Prouvayre, a fost dacă îţi aminteşti, numit ataşat militar în China. Trebuia să-l urmez. Sfătuită de mine, — dar regret acest sfat , — mama Maddalenei numise drept tutore al copilei pe un frate rămas în Italia, care nu plecase pe front. Am aflat în urmă că era un om cam deochiat şi ca saracisc.

— Înţeleg.

— Mi-a scris în câteva rânduri la Peking cerându-mi sprijin bănesc şi bine înţeles vorbea de fina mea, ca să poată obţine cât mai mult dela mine. Astfel am aflat că Benito, aşa se numea tutorele, fusese forţat de împrejurări să se expatrieze şi să-şi refacă viaţa în Algeria. Dar clima nu i-a priit Maddalenei, delicată ca şi maică-sa. Mai ales că pe atunci avea doisprezece ani, vârstă critică la copii. Intre timp bărbatul meu a murit şi m'am înapoiat în Franţa cu cadavrul lui. A fost după cum ştii, scumpa mea prietenă, un voiaj groaznic. Singura mea mângâere a fost că pe cheiul Marsiliei am găsit pe Maddalena care a fost pentru mine în aceste împrejurări dureroase un copil nu se poate mai bun şi mai duios. Cu voia tutorelui ei a rămas la mine şi de atunci nu m'a mai părăsit.

— Şi acum?

— Sper s'o ţiu încă mult timp lângă mine, e muncitoare, a trecut cu succes bacalaurea-

tul. Mi se pare că vrea să studieze chimia şi să intre în învăţământ. Eu nu prea sunt de acord cu noul fel de viaţă al fetelor moderne. Dar Maddalena, deşi în aparenţă foarte blândă, e foarte independentă şi mândră şi vrea să-şi câştige singură existenţa. Eu aş prefera s'o mărit. Căci mărturisesc că mă gândesc la unul din verii mei, Gilbert de Partial, care a făcut şcoala de ofiţeri şi va ocupa un post însemnat undeva în Siria, Maroc sau Algeria. Aş fi dorit ca tinerii să se logodească înainte de a se despărţi. Gilbert e bogat iar Maddalena când voi muri va moşteni toată averea mea; i-am şi făcut o dotă frumoasă.

— Tânărul e aci?

— Nu. Vine mâine seara să-şi ia rămas bun. A stat aci 15 zile luna trecută. S'au plăcut şi acum se iubesc foarte mult, dar Maddalena mai are rezerve. Vrea să aştepte să-şi treacă blestematul acesta de examen... să aibă o „situaţie" când s'o mărita. Eu dau din umeri şi mă supun.

— Despre tutore ai mai auzit ceva?

— Aşa în mod vag, din când în când. Din ziua în care mi-am luat fina la mine, am pus capăt tuturor cererilor lui de bani. De altfel, peste trei luni Maddalena e majoră. A văzut-o anul trecut când a venit la Nisa pentru nu ştiu ce afaceri, eu nu l-am mai văzut de vreo şase ani.

— Ai să rămâi mult la Gérardmer?

— Trei luni, ca deobiceiu. Pe urmă mă întorc la Paris, împreună cu Maddalena pe care trebue s'o scot în lume. Contez puţin şi pe d-ta în această privinţă.

D-na de Mormoy clătină din cap: — Din păcate n'am să mai fiu în Franţa. Urmez pe

soţul meu mai întâi în Egipt, apoi în Algeria unde e numit guvernator. Plec peste o săptămână. Am venit aci doar ca să-mi îmbrăţişez copiii și nepoții.

— Atunci, dacă vărul meu pleacă în Africa, am să te rog să-l ai în vedere.

Doamna general se pregăti de plecare iar d-na Prouvayre sună servitorul spre a o chema pe Maddalena.

O tânără fată blondă apăru în prag, zâmbitoare ca o zi de primăvară.

— Dar unde erai, draga mea? o întrebă naşa.

— In camera mea. Lucram.

— Chiar azi, pe vremea asta frumoasă?

— Imi prepar examenul.

— Așa de mult îndrăgești cartea? o întrebă d-na Mormoy.

— Da, doamnă. Ştiu că naşa ar vrea să mă vază la dancing, pe lac, jucând golf, dar sunt cam sălbatecă de felul meu.

— Mie îmi plac fetele studioase, spuse d-na Mormoy și Franța are nevoie de asemenea femei conștiente de menirea și datoria lor.

Şi cu aceasta d-na de Mormoy îşi luă rămas bun, urcă în trăsura ce-o aştepta, şi dispăru după o cotitură a drumului. Maddalena mai făcu d-nei de Mormoy un semn cu mâna şi se înapoie lângă naşa ei.

— Am primit o telegramă, îi şopti apoi ghemuindu-se drăgăstos la picioarele bătrânei pe o pernă.

— Dela cine? Dela o prietenă? Dela Gilbert?

— Nu, naşă. Dela tutorele meu.

— Dela Santorio, o telegramă? Şi ce vrea?

— Citeşte.

— Tânăra fată scoase din buzunar o hârtie albastră pe care o întinse d-nei Prouvayre.

„Dragă copilă — citi aceasta — *află căsătoria mea cu fiica șeicului din Sedada. Venim Franța să te vedem. Sosim Gérardmer Miercuri seara, dacă posibil. Sperăm să te luăm cu noi având cămin. Avem proccte. Unchiul tău care te iubește".*

BENITO

— Ce părere ai, nașă?

— Găsesc că e un dor cam brusc, fetița mea Dar însfârșit, tutorele e stăpân. Și tu nu ești majoră decât peste trei luni. Nu ne-am gândit să-i cerem la timp, să-ți dea libertatea sub o formă oarecare. Acum e prea târziu. Vei petrece o lună cu noua ta mătușă. Apoi te vei întoarce la mine. Sunt sigură că vei ști să-ți aperi independența.

— Unchiul sosește cu trenul de 6?

— Probabil. Să te duci cu trăsura în întâmpinarea lui.

Ochii Maddelenei se umplură deodată de lacrimi, iar d-na Prouvayre încercă s'o liniștească, vorbindu-i despre altceva, și interesându-se de dosarele din pod pe care Maddalena voia să le trieze.

— Ai isprăvit cu hârțoagele celea? o întrebă ea.

— Nu, încă nu. Sunt mai multe dosare. Nu m'am ocupat decât de două. Pe câte am înțeles, e vorba de o invenție.

— Nu prea cred. Soțul meu mi-a vorbit despre asta. Tatăl lui, generalul Prouvayre, trăise multă vreme în Africa și născocise un sistem de irigație a Saharei. Sau cam așa ceva. Dac'ar fi fost după mine, aș fi ars toate aceste hârtii.

Dar soţul meu se opunea şi deoarece era amintirea lui cea mai scumpă, păstrez şi acum dosarele.

— Ai dreptate.

— Când vei fi aranjat toate hârţoagele, le vom trimite ministerului de război care o să se descurce cum o şti. Şi acum du-te de te îmbracă.

D-na de Prouvayre îşi sărută fina, care urcă, iarăş calmă, în camera ei.

CAPITOLUL 4.

ARTA DE A MINȚI

— Intră, draga mea, intră! spuse d-na Prouvayre tinerei femei care se ivise în pragul salonașului.

— Nu te deranjez, doamnă? întrebă Naida ben Naid cu accentul gutural al femeilor arabe.

— Deloc. Imi pare bine să te văd, ca să-ți vorbesc de fina mea, pe care o iubesc ca pe copila mea.

— Nu mă îndoesc, răspunse Naida care era și acum îmbrăcată în costumul ei arab, ce stârnea senzație pe malurile lacului, ca și frumusețea ei exotică. Dar nu făcea un pas singură și nici una din scrisorile anonime, din buchetele de flori ce-i erau trimise de către adoratori necunoscuți nu căpătau vre-un răspuns.

— Nu te simți prea prost la Grand Hotel? întrebă d-na Prouvayre. Imi pare foarte rău că ai refuzat să locuești la noi. Maddalena și cu mine am fi fost fericite să te primim și să ne cunoaștem mai temeinic.

— Domnul și stăpânul meu se temea să nu te supere, doamnă. Și apoi, e un fel de urs.

— Știu. Dar cred că vei avea o influență foarte bună asupra lui.

— Așa se spune, dar eu mă îndoesc. Benito nu face decât ceeace vrea și știi foarte bine că legea indigenă, chiar moderată de legea franceză îi dă drepturi aproape absolute asupra tovarășei de viață. Aveam și eu alte visuri, pe când eram la Maici, în Alger. Primul meu soț era atât de frumos, atât de bun.

— D. Santorio nu e primul d-tale bărbat?

— Cum? Nu știai? întrebă Naida mirată. Îți cer iertare doamnă. Benito nu v'a spus nimic?

— Nu. Ai sosit alaltăeri, copila mea, și n'am prea putut sta de vorbă.

— Imi dai atunci voie să-ți povestesc pe scurt viața mea?

— Te rog.

— Tatăl meu, începu Naida, așezându-se turcește pe o pernă, era caidul din Nedada. Se căsătorise cu o franceză și așa se explică faptul că în ciuda acestor oribile tatuaje și a henéului ce-mi acoperă degetele după moda orientală, n'am chiar tipul berber pur. Mama mea a murit tânără iar socrii, furioși de căsătoria fiului lor, îi făceau viața amară. Mama obținu din partea tatălui meu făgăduiala că voi fi crescută ca o fată europeană. Am fost deci educată la mânăstire și deși bunică-mea a declarat că voi rămânea musulmană, m'am botezat totuși în taină. Pentru toată lumea, chiar pentru soiul meu, am religia țării mele, dar de fapt sunt creștină. La treisprezece ani, bunicul meu, marele șeic din Nedada, m'a scos de la mânăstire, mi-a ales un soț pe care nu-l cunoșteam, dar care din fericire a fost cât se poate de bun și tandru cu mine. Nu și-a mai

luat nici o altă nevastă și am fost nespus de fericită cu el.

— A murit?

— Da doamnă, spuse Naida cu lacrimi în ochi. Soțul meu Ahmed ben Buita, era marocan și făcea jarte din tribul Udaia, al celor mai vestiți războinici ai Islamului. A fost asasinat. Era prea bogat, prea mândru, prea frumos. Răzbunările și dușmăniile ancestrale sunt mai tari ca orice. Vinovații n'au fost găsiți niciodată.

— Biata mea copilă!

— M'am înapoiat la tatăl meu, urmă Naida, și am îmbrăcat vălul văduvelor. Tatăl meu se recăsătorise, era foarte bătrân și avea câteva femei, toate geloase de mine. De altfel și frații mei vitregi mă considerau intrusă, și stăruiau pe lângă tatăl meu să mă remărite. Eu refuzam, dar apoi s'a prezentat într'un rând signor Santorio pe care tatăl meu îl cunoștea din afaceri. Părea bogat, stimat, bine văzut, și într'o zi tatăl meu mi-a declarat că sunt logodnica lui. M'am supus conform datinei, și luna trecută am devenit d-na Santorio. Dar soțul meu e brutal, rău, răzbunător, autoritar...

— Doamne!

— Dacă nu mă bate, mă închide. Și bea, doamnă... Știți că beția e aproape o crimă la noi. De multe ori vine beat acasă. M'am plâns, tatăl meu a intervenit, dar tot eu am rămas victima.

— Te compătimesc, draga mea.

— Am înțeles curând că Benito a făcut o afacere luându-mă de nevastă. Și-a consolidat situația socială și și-a satisfăcut orgoliul. E adevărat că tatăl meu își cam supraveghează ginerele și apoi aș putea să și divorțez. De a-

ceia soțul meu se mai stăpânește acum. Dar eram atât de singură și tristă. A avut atunci ideia să plece cu mine în Franța, unde-l chemau niște afaceri. Suntem aci de trei săptămâni și voiajăm de colo până colo. Am schimbat atmosfera, par'că m'am renăscut. Dar soțul meu mi-a mărturisit proectul lui. Vrea să-și consolideze și mai mult situația, să-și mărite în acest scop nepoata cu unul din frații mei. Iată pentruce mi-a propus Benito să-l însoțesc. O va lua pe Maddalena cu el și va ști el s'o facă să-și asculte tutorele. Pe de altă parte soțul meu are un fiu. Un ticălos, care-și șantajează tatăl și care i-a inspirat acest plan. Dar puteți fi liniștită, doamnă. Maddalena, după cum mi-ați spus alaltăeri, va fi majoră peste trei luni și în acest răstimp va avea în mine cea mai sinceră prietenă. Trei luni se poate amâna... prelungi... aștepta.... Plecăm însă mâine...

— Cum, așa de repede? exclamă d-na Prouvayre speriată

— Da, mâine. Soțul meu e rechemat în Algeria. Și acum, doamnă, te rog din suflet să nu spui nimic din cele ce ți-am destăinuit soțului meu căci m'ar ucide.

In clipa aceea ușa se deschise zgomotos și un tânăr chipeș, în uniformă, intră val-vârtej în odaie.

— Bună ziua, mătușă.. Iată-mă. Am venit cu mașina și n'am avut timp să vă vestesc sosirea mea.

Naida se ridică brusc, își acoperi fața cu un capăt al burnusului de mătase. Ofițerul se opri și el stingherit.

— Iți prezint pe d-na Santorio, soția tutorelui Maddalenei. Am să-ți explic eu cum stau lucrurile. Nepotul meu, locotenentul de Par-

tial; draga mea Naida, sper că veţi fi buni prieteni.

Tânăra femeie făcu o plecăciune, duse mâna la inimă, apoi la buze şi se retrase discret într'un colţ. Ofiţerul făcu o pauză ca să răsufle, apoi continuă, sprinţar:

— Am primit însfârşit ordinul de plecare. Trebue să fiu mâine seară la Marsilia. Sunt numit pilot observator la baza navală de hidroavioane din Bizerte. Am venit deci să-mi iau rămas bun dela tine şi dela Maddalena. Diseară plec, şi mâine sunt pe bord.

— Aşa de repede?

—Vezi bine... Haide, mătuşică. Hai să mergem la Maddalena.

Naida se apropie iarăşi şi spuse încet: — Imi permiteţi s'o aduc eu, doamnă? Iar la răspunsul afirmativ al gazdei, soţia lui Benito Santorio eşi din salonaş şi urcă scara la primul etaj. Ajungând în faţa camerei Maddalenei, se uită împrejur şi scoase brusc un ţipăt. O uşă se deschise şi tânăra fată se ivi în prag, neliniştită: — Dar ce este? D-ta eşti, doamnă?

— Iartă-mă, spuse Naida dând feţei ei o expresia de mare durere. Mi-am scrântit glezna pe parchetul aluneos şi sufăr îngrozitor.

— Vino în camera mea. Ai să te întinzi pe divan... Şi sprijinită de Maddalena, Naida făcu câţiva paşi, gemând de durere.

— Mulţumesc, dar voiam să-ţi spun că e jos un tânăr ofiţer care te aşteaptă. Naşa d-tale m'a rugat să te anunţ... Imi mascz puţin glezna şi cobor şi eu acum.

— E aici Gilbert? exclamă tânăra fată roşind. Ah, ce fericită sunt... Scuză-mă, doamnă... Aş... dacă...

— Te înţeleg, surioară înaripată. Te înţeleg

și aș dori să-ți deschizi inima pură față de Naida, cum ar vrea și ea să-și deschidă inima față de d-ta.

Dar Maddalena nu reacționă la acest dulcios îndemn. Dădu ajutor Naidei să se întindă pe divan, apoi se ridică ferindu-se de gestul de mângâere cu care aceasta voise să-și însoțească cuvintele.

— Atunci cobor. Am să trimet pe cineva să înștiințeze pe tutorele meu de acest accident... Și cred că se va găsi pe-aici puțină apă de plumb ca să-ți faci niște comprese.

De abia închise ușa și Naida se sculă, fără zgomot, alergând ușoară până la masa în dezordine, la care lucrase Maddalena.

— La lucru! murmură Berbera. Iată clipa pe care-am așteptat-o. Iute! și începu să scotocească printre hârtiile vrăfuite în fața ei: schițe, planuri, rapoarte secrete și hărți.

In aceiaș clipă Maddalena intră voioasă în salon, iar locotenentul de Partial îi spuse vesel:—Ce-am auzit Maddalena, tutorele d-tale de duce la Tunis și apoi la Gabès? Ce fericire! Atunci o să ne vedem și acolo. Sunt numit în Africa.

— Și să mă credeți că mă bucur nespus de coincidența asta mărturisi d-na Prouvayre. Deși noua ta mătușă e o femeie adorabilă, în care poți avea deplină încredere și mi-a promis să vegheze asupra ta, nu eram câtuși de puțin liniștită să te văd plecând.

Maddalena povesti nașei micul accident al Naidei și pe d-na de Prouvayre n'o răbda inima ei bună să nu se ducă imediat să vază de ea; lăsă pe cei doi tineri singuri. Când intră, însoțită de o cameristă, în buduarul finei salc,

găsi pe tânăra Berberă lungită pe divan cu ochii închiși.

— Biata mea copilă. Ai dureri?

— Puțin. Nu e nimic. Își arătă glezna învinețită și lăsă să i se facă o compresă.

Se auziră bătăi în ușă și un servitor anunță că d. Santorio se află în salon și dorește să prezinte doamnei omagiile lui.

— Poftește-l sus, împreună cu domnișoara și d. de Partial. După câteva clipe Benito intră în camera Maddalenei și alergă la divan. Naida îl privi fix, apoi clipi din gene.

— Suferi, scumpa mea Naida? spus bărbatul.

— Da stăpâne... dar nu-i nimic.

— E o simplă scrântceală, spuse d-na Prouvayre; am să chem imediat trăsura ca să ducă pe biata dv. soție la hotel.

Naida se ridică într'un cot și șopti câteva cuvinte soțului ei, care tresări. Apoi acesta spuse d-nei de Prouvayre:

— Să mă scuzați, doamnă, voiam să vă rog... Plecăm mâine... Sunt rechemat. Înțelegeți că... așa stând lucrurile....

D-na Prouvayre și Naida schimbară o privire plină de tâlc. Bătrâna doamnă declară:

— Fie, m'am așteptat la aceasta. Cum doriți.

Plecă. Iar mai târziu, seara, când „soții" Santorio se aflau iarăși la hotel, Naida ben Naid spuse cu dispreț bărbatului:

— Benito Santorio, ești regele dobitocilor. Am hârtiile... Sau măcar o parte din ele, cele care ne interesează. Nu mai avem așadar nimic de făcut aici.

CAPITOLUL 5.

ȘEICUL NAID BEN MOHAMED

După cinci zile, pachebotul mesageriilor maritime „*Amiral Longperrier*" ancora în portul Tunis. In cabina ei, unde-și strângea lucrurile în valiză pregătindu-se de debarcare, Maddalena se întreba dacă nu visează. Nu pricepea tandrețea subită a tutorelui, care până atunci știuse doar s'o ție departe de el, având grijă s'o dea pe mâna naşei, sau la mânăstire, numai ca să nu-i stea pe cap în viața lui aventuroasă. Maddalena își amintea că dintotdeauna își cunoscuse unchiul veşnic lipsit de bani, pe când acum părea înstărit și achita fără șovăială toate socotelile care i se prezentau. Dar deşi se arătase extrem de gentil și de prevenitor cu fina lui, în tot timpul drumului, aceasta, fără să-și dea nici ca seama dece, păstra o rezervă și o mutenie aproape sălbatecă atât față de Benito cât și față de Naida. Rece, rezervată, încăpățânată, ea se mulțumea să primească toate atenţiile fără să facă nimic ca să le provoace și căutând dimpotrivă să se poarte în așa fel, încât însoțitorii ei

să uite de ea. Astfel în timpul voiajului se închisese în cabina ei de lux, ce-i fusese reținută alături de apartamentul tutorelui și al mătușei.

De altfel multe i se păreau misterioase. Deși în aparență brutal și autoritar, Benito părea că știe de frica soției lui și îi cerea aprobarea înainte de orice. Apoi soții aveau în fiecare seară consfătuiri lungi în cabinele lor și niciodată tânăra fată nu era invitată să participe la ele. Iar în trecere prin Marsilia, unde trăseseră la Hotel Noailles, Benito avusese în mai multe rânduri niște musafiri misterioși, și în loc să-și închidă soția în camera ei, conform datinei musulmane avea dimpotrivă grijă de fiece dată s'o cheme și pe ea și să închidă bine ușa camerei în care se aflau.

Firește, nimic din toate acestea nu era alarmant. In aparență Maddalena era perfect liberă să se plimbe, să scrie, să citească, să facă ce-i place. Ii se păruse totuși în două rânduri, la Lyon, după plecarea dela Gérardmer și la Marsilia, că era îndeaproape urmărită. Cu o seară înainte, luând masa cu unchiul, Maddalena se mirase de lipsa Naidei. Benito îi declarase atunci că soția lui era suferindă, dar când tânăra fată, cu toate insistențele unchiului de a o duce pe covertă, se înapoiase în cabina ei, Maddalena ar fi jurat că o mână indiscretă îi cotrobăise prin lucruri. Toate acestea o necăjeau dar ca nu-și manifestă decât părerea de rău de a-și fi părăsit atât de brusc nașa. Își făgădui în sinea ei, ca peste trei luni să-și impuie la rândul ei voința și să pătrundă până atunci misteriosul motiv, pentru care fusese silită să-l urmeze pe Benito în Africa.

Un steward al vaporului bătu în uşă şi se oferi să-i ia bagajul, deoarece vaporul se apropia de port. Luă valiza luxoasă, un dar a lui Benito, şi recipisa bagajelor. Maddalena aruncă o ultimă privire asupra camerei ce-i fusese refugiu timp de două zile, şi urcă pe covertă. Regăsi acolo pe unchiul ei şi pe Naida, ermetic înfăşurată în burnusul ei de mătase, contemplând priveliştea. Maddalena nu se stăpâni să nu scoată un strigăt de admiraţie la vederea peisajului, într'adevăr minunat.

După o manevră lungă, *Amiralul Longperrier* se lipi de cheiu, pe care domnea obişnuita forfotă dela sosirea fiecărui pachebot. Deodată Maddalena îşi văzu unchiul scoţându-şi pălăria şi fâlfâind-o în bătaia vântului. In zadar căută tânăra fată în mulţime cui i se adresa acest salut ; avu o strângere de inimă că e aşa de singură cu noua ei familie.

Maddalena coborî cea dintâi pe chei, ocrotită de unchiul ei care o ferea de îmbrânceli. Când cele două tinere femei şi Benito împreună cu hamalii, scăpară din îmbulzeală, tutorele Maddalenei aruncă o privire în mulţime şi în aceeaş clipă tânăra fată văzu ivindu-se un bărbat cu părul roşu, aspru la înfăţişare, urmat de un tânăr slăbănog, care nu-l pierdea o clipă din ochi şi se ţinea scai de el.

— Ei, signor Sampieri, strigă Benito. Sunt fericit că te văd. Nepoată-mea, Maddalena.

— Signorina, spuse colonistul făcând o plecăciune de urs prost dresat, signorina, pământul Africei depune omagiile sale la picioarele dv.

Maddalena zâmbi, iar Benito radios trase spre el pe tânăr, care rămase ascuns pe după Sampieri. — Ei Pietro, nu-ţi recunoşti veri-

șoara ? Haide îmbrăţișați-vă, *poveretti*! Dar tânăra fată făcu un pas înapoi şi întinse doar mâna băiatului, care păli. Pietro se duse după mașină, și în aceiași clipă se ciocni de un ofițer apărut și el pe chei. Pietro se întoarse înfuriat: — Nu poţi să-ţi deschizi ochii?

— Deschide-ţi tu ochii ! se răsti ofiţerul şi fii ceva mai politicos, căci altminteri am să te învăţ eu să-ţi treacă obrăznicia.

Maddalena, surprinsă întorsese și ea capul și exclamă bucuroasă: — Gilbert, d-ta eşti?

— Maddalena! Fireşte că eu sunt. Am sosit aseară. Dar îţi închipui că am obţinut imediat din partea şefului meu de escadrilă permisiunea de a veni încoace. Hidroavionul meu e pe lac. Am întârziat puţin cu amerizarea, dar am văzut vaporul acostând. Şi tânărul ofițer depuse o sărutare tandră şi respectuoasă pe ambele mâini ale Maddalenei.

Cu ochii strălucitori de bucurie, aceasta se adresă unchiului:

— Cunoşti pe locotenentul de Partial?

— Desigur, spuse Benito, posomorându-se.

— Ar putea să ne însoţească?

— Cu neputinţă, Maddalena... Dar ne vom vedea noi. Unchiul d-tale rămâne la Tunis?

Benito șovăi, dar din fericire Sampierii salvă situaţia.

— Din păcate, domnule, suntem aşteptaţi la Gabès încă astă seară.

— Voi veni aşadar la Gabès. Deocamdată, Maddalena, îmi pare bine că te-am văzut. Voi telegrafia imediat naşei că eşti bine.

In clipa aceasta Pietro se întoarse pe scara unui taximetru antediluvian care hodorogea îngrozitor; deschise ostentativ uşa maşinei ca să curme convorbirea. Benito, spuse şi el;

— Acum să plecăm repede, și întinse ofițerului mâna. Dar fie din neatenție, fie dinadins, Gilbert nu văzu gestul, ci duse doar mâna la chipiu și se depărtă, fără să catadixească să arunce măcar o privire asupra frumoasei Naida, ai cărei ochi de ametist aruncau săgeți de mânie.

După cinci minute mașina hodorogită ajunse la gară. In acest scurt timp cei cinci călători se pândiseră unii pe alții, fără să schimbe un cuvânt. Doar Maddalena, spre a-și ascunde emoția, privea mereu în stradă, mușcându-și buzele. In hall-ul gării, Naida și Maddalena așteptară pe o bancă, în timp ce Benito și Sampieri se duseră să ia biletele. Urmă un lung conciliabul, din care tânăra fată nu putu să audă nimic, apoi Sampieri făcu un gest violent și chemă pe Pietro, căruia îi dădu instrucțiuni. Tânărul voi să protesteze, dar colonistul îi impuse tăcerea, fără intervenția lui Benito. In cele din urmă Pietro se lăsă convins. mai cu seamă de argumentul unor bilete de bancă, discret strecurate în mâna lui.

— Șterge-o. Ne vei scrie din Bizerte. Asta-i tot ce putu auzi Maddalena. Pietro, revenind dela ghișeu, spuse tinerei fete: — Eu trebue să rămân aci, Maddalena, dar sper că ne vom revedea, adăogă el cu entuziasm.

— Nu e nici o grabă, Pietro, răspunse fata și Dumnezeu să te aibă în paza lui, cum se spune în țara noastră.

Tânărul roși ca și cum Maddalena i-ar fi ghicit gândul și apoi plecă iar; cei patru călători urcară în trenul de Gabès unde aveau să ajungă noaptea târziu. Fu un voiaj trist. Singuri în compartimentul lor de clasa I-a, cei patru călători, așezați fiecare în colțul lui pri-

veau tăcuți peisajul. Doar la prânz în vagon-restaurant își spuseră câteva vorbe de politețe. Maddalena simți plutind în jurul ei o amenințare nelămurită. Blândețea aparentă a unchiului făcuse loc unei brutalități stăpânite, iar signor Sampieri își mângâia barba roșie, privind fata cu o insistență suspectă. Cât despre Naida, părea că doarme, dar privirile pe care le arunca din când în când asupra Maddalenei, ar fi îndreptățit-o pe aceasta să creadă că strania Berberă rumega planuri mai degrabă primejdioase decât plăcute. Când se întunecă, tânăra fată pretextă că e obosită, pentru a se întinde într'un compartiment vecin, lăsând pe ceilalți singuri. Dar se vede că tot o suspectau, căci nu vorbiră deloc sau cel mult în arabă, pe care Maddalena n'o pricepea. In sfârșit, trenul ajunse la Gabés. Frântă de oboseală, Maddalena coborî, sprijinită de tutorele ei. Sampieri îi duse bagajele, înaintând cu pași repezi. Deodată un arab înalt, voinic, cu fruntea brăzdată de o cicatrice groaznică răsări în fața lor. Unul din ochi îi era închis cu o tumoare, iar celălalt înroșit.

- *Slama*, spuse el cu un surâs care era mai degrabă un rânjet.

- Iată-l pe tatăl meu, spuse Naida, întorcându-se spre Maddalena încremenită de spaimă.

CAPITOLUL 6

PASARILE DE NOAPTE

Din fericire pentru tânăra fată, domnea întuneric în Piața Gării prost luminată, căci altfel i s'ar fi citit pe față turburarea. Benito stătea de vorbă cu Arabul în dialectul sabir, Sampiero rămase cu Naida şi cu tânăra fată. După câțiva pași, ajunseră în fața unui hotel de mâna doua, în pragul căruia un tânăr indigen părea că-i aștepta. De astădată luă Naida cuvântul: Slama Ahmed, camerele sunt pregătite?

Indigenul se înclină, apucă o lampă fumegândă şi se pregăti să arate călătorilor drumul. Urcară o scară care ducea la o galerie de unde se intra în camere, rânduite ca niște chilii de mânăstire. Naida se oprise în prima cameră trăgând pe Maddalena după ea.

— Culcă-te surioară, și odihnește-te, căci mai avem o bună bucată de drum mâine. Şi nu pe şosea ci pe o pistă, printre nisipuri. Mergem călare. Ştii să călărești?

— Da, doamnă.

— Nu-mi spune doamnă, Maddalena. E dorința tutorelui tău. Trebue să fim prietene. Nu mai eu pot domoli furia unchiului. Trebue să ai încredere în mine şi sunt sigură că o vei

avea, chiar dacă ţi-ar veni greu. Aceste cuvinte le spuse, încruntând uşor din sprâncene, ceeace dădea chipului său pur o expresie totodată cumplită şi misterioasă. Maddalena întoarse capul, ca şi cum n'ar fi putut suporta această privire şi şopti:

— Sunt foarte obosită, doamnă, iartă-mă, şi crede-mă că-mi voi da silinţa să fac cum e mai bine.

— Bine. Noapte bună surioară. Şi Naida sărută uşor fruntea Maddalenei, fără ca aceasta să se poată feri şi părăsi apoi camera. Cum rămase singură, Maddalena alergă la uşă să impingă zăvorul. Dar nu exista nici un zăvor, ci doar urmele unor şuruburi scoase şi o gaură.

— Incep să înţeleg, spuse Madalena. Mi se ia singurul mijloc de a-mi apăra singurătatea. Fie. Şi cu o mare sforţare, târî masa până în faţa uşii, baricadându-se. Işi deschise apoi valiza, vărsă cana cu apă rece în lighian şi-şi răcori cu încântare faţa.

Depe coridor se auzeau voci înăbuşite. Deodată glasul lui Benito răsună mai lămurit:

— Ahmed, adă whisky şi pahare. Vreau să beau astă seară. M'am săturat. Tăcu apoi, înăbuşindu-şi un strigăt. Maddalena trase cu urechea şi auzi: beau astă seară. Mi s'a făcut lehamite. Tăcu apoi, înăbuşindu-şi un strigăt. Maddalena trase cu urechea şi înţelese că acum vorbea Naida, care dădea ordine scurte, căci Benito se fâstâci şi spuse:

- Dar de unde doamnă, doarme dusă... La vârsta ei, copiii dorm de cum au pus capul pe pernă. Instârşit, fie cum vreţi. Mai bombăni puţin şi străbătu coridorul spre a deschide uşa de alături. Dar Naida se opuse, şoptind ceva ce Maddalena nu putu să audă. Doar Benito

care spunea cu glas tare tot ce-i trecea prin minte, strigă: Ce de-a precauții, pentru Dumnezeu. Par'că v'ar fi frică să nu ne mănânce. Ușa se închise brusc, și tânăra fată auzi deschizându-se o altă ușă, mai depărtată, apoi pași în acea cameră. In câteva rânduri, în timp ce Maddelana, mută de spaimă, asculta zgomotele de afară, tânărul indigen trecu prin galerie, ducând o tavă, căci se auzi clinchetul paharelor. Insfârșit se lăsă tăcere. Tânăra fată își terminase toaleta de noapte și vroia să se învelească cu pătura, când auzi un hohot de râs. Incercă în zadar să-și potolească neliniștea ce-i strângea inima ca într'un cleşte şi să-și uite bănuelile. Nu putu să adoarmă. Se sculă din nou, își încălţă papucii, își îmbrăcă un capot, se duse lângă ușă și ascultă și deoarece nu putea deslușî nimic, trase masa în lături, deschise ușa încetișor și scoase capul afară. Coridorul era pustiu. Luna se ascunsese după un nor, în curte domnea liniște. Toată lumea dormea, afară de aventurieri, cari chefuiau în camera lor. Fără să stea pe gânduri, Maddalena se duse în vârful picioarelor goale, își scoase papucii de teamă să n'o dea de gol — și se opri în fața ușii camerei vecine cu cea în care stăteau la taifas Naida, Benito, Sampieri și arabul. Intră cu băgare de seamă: camera era la fel cu aceea pe care o ocupa ea. Un pat, o masă, un lavoar, un dulap, ocupau cele patru colțuri. Pe jos era așternută o rogojină. Ținându-și răsuflarea, Maddalena își lipi urechea de zid, dar ținuți probabil în frâu de Naida, cei trei bărbați discutau cu glas scăzut. Totuși fetei, i se păru la un moment dat, că glasurile nu veneau de alături, ci de jos. Se aplecă, bâjbăi în întuneric și găsi sub degetele

ci un fel de chepeng, pe care-l deschise. Se culcă pe jos. Părea astfel o nălucă albă, inertă... De astădată auzea deslușit tot ce se discuta în camera alăturată:

— Uf, nu-mi pare rău că am terminat cu rolul ăsta. Era glasul Naidei. Accentul ei nu mai era câtuș de puțin gutural, ci dimpotrivă avea o voce calmă, pură, sonoră. Apoi Sampieri întrebă: — Dar nu vreți să ne spuneți, doamnă, dece ați adus fata încoace?

— Dobitocule, ripostă Naida cu o voce mușcătoare. Ne trebuia doar o ostatecă. Și apoi nu uita că Maddalena e acea care a „furat" documentele.

— La asta nu m'am gândit, replică colonistul. Dar se știe că hârtiile au fost furate?

— Nu cred, dar trebue să luăm toate precauțiunile.

— Ce-aveți de gând să faceți cu nepoată-mea? întrebă Benito.

— O vom închide. Sunt destule *kasbah* *) la Tujada unde vom fi mâine. Iar „tata" are soldați care vor fi niște temniceri de mâna întâi. Pe urmă, după ce vom izbândi, se va alege... sau va pieri, sau va fugi. După cum îi va fi soarta...

Naida vorbea de moartea Maddalenei ca de ceva foarte firesc. Nici o nuanță de părere de rău sau de milă în glasul ei.

— Și hârtiile?

Le am aci. Nu m'am despărțit de ele, nici zi nici noapte, de o săptămână. De altfel asta nu vă privește. Treaba voastră e să-mi executați ordinele întocmai. Atâta. Tu Rhenuș, ai anunțat pe căpitanul Amalfi?

---

*) Colibă arabă.

— Da doamnă, spuse Arabul, pe care Maddalena îl recunoscu după glas și care părea să arate Naidei un respect neașteptat din partea unui tată atât de crunt. Sidi Amalfi are să fie peste trei zile la întâlnire și are să vă aștepte.

— Bine. Mâine dimineaţă vom porni în recunoaştere sub pretextul unei plimbări cu fata. Tu Sampieri, vei avea grijă de Maddalena, în timp ce eu cu Benito şi Rhenuş mă voi duce să văd cum stau lucrurile.

— Bine doamnă.

— Avem nevoie de lucrători, Sampieri. Vom lucra cu echipe de noapte. Ai cumpărat cum ţi-am spus terenurile depe malul mării dela sud de Gabès?

— Da, sub pretext că vreau să înjghebez o plantație de curmali și portocali. Am mai declarat că pentru a fertiliza aceste pământuri va trebui să fac lucrări de irigație.

— Și în privința ofițerului, ce-aveți de gând? întrebă Benito.

— Deocamdată nimic. Pietro îl va supraveghia. Vom fi înștiințați de cea mai mică mișcare a lui. Dacă ne stinghereşte, sunt destule încăcrări sângeroase în oraş pentru ca să ne cotorosim de el, măcar deocamdată. Dar țin să nu se ajungă la asasinat.

— Am înțeles. Și când credeți că va fi totul gata?

— Nu știu. Ar putea să mi-o spuie poate Amalfi. Totul depinde de rapiditatea lucrărilor, de momentul pe care-l vor socoti oportun cei care mi-au dat această misiune. Aveți știri din Tripolis ?

— Da, stăpână, spuse bătrânul Arab. Fiul meu s'a înapoiat alaltăeri. O escadră încrucişa în fața portului Tripoli.

Naida izbucni în râs: — Straşnic... totul e în regulă. Totuş sunt nerăbdătoare să-mi ajung scopul. Am alte griji şi vreau să termin cu asta...

Urmă o clipă de tăcere, pe care Sampieri o întrerupse cu un fel de spaimă în glas: — Ce femeie ciudată sunteţi, doamnă. Cine sunteţi? Ce urmăriţi? In slujba cui lucraţi?

Maddalena auzi scârţâitul unui scaun, apoi glasul Naidei, care declară semeţ: — Asta nu e treaba d-tale, Sampieri. Uiţi cine eşti ! Cine sunt eu? Te temi că sunt Geniul Răului? Şi dacă aş fi? In orice caz nu-mi place să fiu interogată. Aci reprezint un guvern care dintr'un singur cuvânt poate face din voi cadavre. Şi să ştii că pe mine nu mă poţi lua niciodată prin surprindere. Revolverul meu ţinteşte bine şi nici în gaură de şarpe nu e cineva la adăpost de răzbunarea mea. Dar s'a făcut târziu. Nopate bună.

Auzind zgomotul scaunelor date la o parte, Maddalena se sculă în grabă şi înainte de a închide chepengul, mai prinse glasul Naidei, care-şi bătea joc de Benito: — Taci din gură. Eşti un laş, Benito Santorio. Puţin îmi pasă de toate astea. Dar voi avea grijă şi energie eu în locul d-tale. Dacă mâine nepoata d-tale nu va fi supusă, am eu ac de cojocul ei. Şi acum

— plecă !

Maddalena abia vu timp să deschidă uşa şi să se strecoare afară. Cum ajunsese în camera ei şi pusese la loc masa în dreptul uşii, cei trei bărbaţi ieşiră din cameră; un pas greoi se apropiă, şi după o clipă Sampieri mormăi înfundat: — Gazela doarme... Dar hiena veghează... Bună seara !

CAPITOLUL 7.

PE MALURILE GOLFULUI

Maddalena, copleșită de cele auzite, avu o noapte groaznică de coșmaruri. Cine era oare această Naida, soția fictivă a unchiului ei? Ce vroia? Ce scop urmărea? Intrucât prezența Maddalenei alături de acești bandiți constituia o complicitate? Dece era zălog în mâinile lor? Toate aceste întrebări o frământau pe Maddalena fără să poată găsi vreun răspuns. Și apoi ce era cu acel misterios Amalfi? Dece se grăbea Naida să termine cu misterioasa ei ocupație? De ce o interesa Tripoli? Cine era arabul pe care-l dădea drept tatăl ei? Și ce era cu acele documente pe care Naida venise să le caute în Franța și deasupra cărora plana atâta mister? Și însfârșit, ce însemna cumpărarea de terenuri la marginea golfului, ce rost aveau echipele de muncitori și șantierele? In orice caz sigur că ea trebuia să fie cu ochii 'n patru, să observe tot ce se petrecea în jurul ei și să înșele vigilența „temnicerilor", de care vorbise Naida. Dar cecace o înspăimânta mai mult pe tânăra fată, deși nu era fricoasă de felul ei, era primejdia ce-l amenința pe tânărul ofițer pentru a cărui supraveghere fusese trimes Pietro la Bizerte. Nu putea fi vorba decât de Gilbert de Partial. Dece voia Naida

să-l înlăture? Ii era teamă ca Maddalena să nu se pună în legătură cu el zădărnicind astfel uneltirile ei?

Aceste gânduri o chinuiră până și în somn; se trezi târziu, zdrobită fizicește și moralicește de zbuciumul și de primejdiile acestei călătorii. Dădu masa la o parte și se îmbrăcă în grabă. I se aduse un ceai verde ca un ceai de izmă, niște pâine grea și îndesată și puțin unt topit; apoi servitorul îi spuse: — Domnișoară, sidi vă așteaptă în curte.

Maddalena își făcu valiza și coborî grăbită. Sampieri o salută cu un zâmebt ironic ca pe o veche cunoștință și se interesă cum dormise noaptea. Apoi îi spuse:

— Mai avem un drum lung de făcut. Mai întâi trecem însă pela Gurina.

— Unde vine asta?

— Pe malul mării, signorina. Dacă vrei putem chiar să facem o baie. Am acolo o kasbah unde vă veți putea desbrăca în liniște.

— Fie, vom vedea...

In fața porții hotelului se afla o mașină de marcă foarte bună, iar la volan stătea bătrânul arab, având alături de el pe Benito. Naida își acoperise iarăși fața cu vălul și se înfășurase în burnus și se așezase în fundul mașinei. Trase pe Maddalena lângă ea, așa încât aceasta ședea acum între Berberă și Sampieri. Mașina porni ca fulgerul. O clipă, când trecu prin fața Oficiului afacerilor indigene, Maddalena se gândise să ceară ca mașina să fie oprită. In afară de faptul că probabil n'ar fi fost ascultată, nu se putea plânge de nimic precis. Era cu tutorele ei legal, Naida se prea putea să fie căsătorită legitim cu el. Cine putea dovedi că nu făceau o simplă excursie cu

nepoata lor? Să ceară să fie retrimisă în Franța? Să simuleze o boală? Pentru asta era timp când altă scăpare nu va mai fi. Fuga era cu neputinţă. Maddalena avea cel mult 3—400 franci, iar Benito declarase d-nei Prouvayre că va avea el grijă de absolut toate cheltuelile nepoatei. Apoi nu cunoştea ţara şi ar fi fost cu siguranţă urmărită, prinsă şi apoi păzită cu străşnicie, aşa încât n'ar mai fi putut descoperi nimic din tot ce se urzea în jurul ei. De aceea decise să rămâie în maşină, să închidă ochii şi să simuleze că doarme.

Maşina înainta pe şoseaua în pantă şi deodată un spectacol măreţ se desfăşură în faţa ochilor uimiţi ai tinerei fete. Peisajul, cu şirul de munţi între Tunisia şi Tripolis, cu marea la orizont era nespus de frumos. Maşina făcuse cam vre-o oră de drum, când se ivi o fermă înconjurată de plantaţii. Arabul încetini mersul maşinii, Maddalena crezu că va stopa. Dar se înşelase. Un tânăr indigen ieşise dintr'un şanţ şi schimbase câteva cuvinte cu Sampieri. Asta fusese tot. Apoi maşina porni din nou în plină viteză. Dar colonistul se aplecă spre Benito şi-i spuse, în aşa fel încât Naida să-l poată auzi: — Amalfi ne aşteaptă pe diseară. Maddalena, prinse o licărire de emoţie în stranii ochi ai Naidei. O observă pe furiş. Ce taină ascundeau oare aceşti ochi de ametist ? Era într'adevăr fără seamăn culoarea lor. Maddalena se cutremura gândindu-se ce abise putea ascunde un chip aşa de pur.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, „soţia lui Benito" se aplecă spre tânăra fată : — Ei, surioară, nu eşti obosită?

— Mulţumesc, doamnă, răspunse Maddalena închizându-se apoi tot drumul în muţenia ei

și răspunzând doar monosilabic la toate întrebările. In cele din urmă Naida trebui să se dea bătută. Cu tot vântul ce adia, în mașină era foart cald. Trecură printr'o oază cu eucalipți răcoroși, dar apoi porniră din nou pe șoseaua toridă.

Ajungând la un fel de mlaștină, Sampieri se adresă Naidei: — Va trebui să facem săpături adânci, ca să ajungem aici. Deși era cu spatele la ei, Maddalena ghici că Berbera impusese colonistului tăcere, căci el nu mai stărui. In cele din urmă mașina ajunse la o răscruce cu un indicator de drumuri. Maddalena citi în dreptul unei săgeți: Guran 5 km. Celelalte trei săgeți indicau: spre nord-est Marsa 25 km.; spre sud-vest, El Hamlia 60 km.; spre nord-vest, Zarath, 20 km. Fără să știe dece, tânăra fată se strădui să-și întipărească în minte aceste nume; aveau să-i fie poate de folos într'o bună zi. Arabul dela volan o și luase la stânga, continuând drumul spre Guran.

Insfârșit călătorii ajunseră în acest sat indigen, construit pe malul mării din cărămizi și din chirpici. Zărind mașina, indigenii săriră în lături, făcând plecăciuni violente lui Sampieri care le accepta cu vădită satisfacție.

— Sper că-mi veți, permite, domnișoară, să vă fac onorurile modestei mele locuințe. Naida dădu din umeri ca și cum ar fi socotit de prisos aceste cuvinte amabile. Mașina intră pe unica stradă a satului, oprind în fața unei case albe, cu aspect obișnuit.

— Poftiți, d-ră. Vom prânzi imediat. Dacă doriți să faceți o baie alegeți-vă un costum printre acele din dulapul acesta, și la mare ajungeți străbătând doar grădina. Deschise o

ușă, și invită pe Maddalena să intre într'o cameră goală, având drept singur mobilier o rogojină, o saltea pusă deadreptul pe jos și niște zdrențe pestrițe care țineau probabil loc de pătură. Maddalena nu se împotrivi când ușa se închise în urma ei. Avusese însă timp să vadă pe Sampieri revenind spre Nadia și schimbând câteva vorbe cu ea și cu ceilalți. Auzi apoi pașii lor depărtându-se și o dorință arzătoare de a afla încotro se duc, o cuprinse. Crăpă ușa camerei și o închise apoi repede la loc, căci bătrânul arab rămăsese în prag. resfirând printre degete boabele de chihlimbar ale mătăniilor lui. Maddalena scoase din-tr'un dulap din perete un costum de baie și se încinse la mijloc cu o panglică, pentru a-l menține mai bine, căci costumul, bărbătesc îi era prea larg.

— Mă duc că mă scald, spuse ea arabului, care dădu din cap și o urmă fără nici o grabă. Sampieri n'o mințise. La capătul grădinii era un mal pietros cu o scară naturală, la poalele căreia se întindea o plajă cu nisip fin și arzător. Maddalena coborî și întorcând capul, zări pe arabul așezat sus pe mal, privind-o. Se aruncă în mare și, bună înotătoare, ajunse repede la o barcă de pescari, la câteva sute metri de coastă. Sări înăuntru, privi în jur și văzu un grup compus din trei persoane care gesticulau pe malul înalt, la trei-patru kilometri de sat. Privind cu atenție, Maddalena le recunoscu. Era Nadia și tovarășii ei. Ce făceau oare acolo? Maddalena înotă crawl de-alungul coastei, apropiindu-se tot mai- mult de ei.

Dibuind, găsi sub picioarele ei o stâncă ascunsă în apă, pe care așezându-se, numai ca-

pul îi rămânea deasupra undelor. Nimeni n'o putea vedea, dar ea putea observa tot ce se petrecea în jurul ei. Zări pe Sampieri desprinzându-se din grup şi măsurând cu paşi egali distanţele, pe care le striga pe rând Naidei, ascunsă acum de creasta malului.

— 100, 150, 200, aci e o grotă, încă 50 metri, am ajuns.

Se auzi glasul Naidei: — Deajuns. Ştiu unde trebue să punem mina. Plecară; Maddalena rămase nedumerită. Se întoarse pe plajă şi se îmbrăcă.

CAPITOLUL 8.

CIUDATUL CĂPITAN AMALFI

— A fost bună apa, signorina? întrebă signor Sampieri când Maddalena veni la masă.
— Foarte bună. Mulţumesc, domnule. V'am aşteptat, dar nu vă întorsesecrăţi.

— Am nişte terenuri prin partea locului şi unchiul d-v. a fost aşa de gentil să mă însoţească, spre a-mi da sfaturi cu privire la valorificarea lor, declară colonistul, întorcându-se spre Benito, care dădu din cap afirmativ.

Prânzul fu frugal. Un pepene, o bucată de miel fiert, orez, şi fructe. Imediat după masă, Naida întrebă enervată dacă n'au de gând să plece. — Surioara mea şi cu mine suntem nerăbdătoare să ne vedem acasă, stăpâne, se scuză ea. Toţi se pregătiră de plecare dar de astădată Arabul rămase în sat, pe când ceilalţi urcară din nou în maşină. In clipa plecării, Naida şi pseudo-părintele ei avură o discuţie atât de vie încât Sampieri trebui să intervină: — Haide, fă ce ţi se spune. Am nevoie pe mâine de 60 oameni cu lopeţi şi târnăcoape. Şi vezi ca lucrările... de irigaţie să nu se tărăgăncască.

Arabul mai bombăni, dar Sampieri care se aşezase la volan nici nu-i mai dădu ascultare

și porni. Benito care ședea lângă el, ținea în mână o hartă pe care o consulta cu atenție. Ajungând iar la răscruce, șoferul o luă drept înainte spre El Hamlia... Pe bancheta din fund Maddalena, alături de Naida, privea deșertul. După câtăva vreme mașina trecu din nou în dreptul unui indicator care vestea: Kalaa-Matmata 55 km.

Mașina străbătea acum un masiv muntos. Sampieri o conducea cu o dibăcie uluitoare. In câteva rânduri Maddalena și Naida închiseră ochii de teamă să nu vază mașina prăbușindu-se în prăpastie. Soarele ardea și tuturora le era sete. Maddalena simți o moleșeală prin tot trupul și în câteva rânduri se pomeni aținind pe umărul Naidei, care zâmbea triumfătoare. După două ore de hurducătură pe piste anevoioase, mașina ieși din nou la drumul mare. Naida spuse: — Am sosit. Voi revedea casa tatălui meu.

— Dece n'a venit cu noi? întrebă Maddalena.

— D. Sampieri l-a rugat pe tutorele d-tale să se ocupe de niște lucrări de amenajare de teren. E chestie de câteva zile. Apoi signor Sampierii ne va părăsi și tatăl meu va reveni.

Mașina ajunse acum în vârful platoului muntos de unde se deschidea o priveliște măreață spre marea depărtată care se contopea cu cerul albastru. Agățat pe coasta stâncoasă a munților, satul indigen părea că plutește între pământ și cer, fortăreață invincibilă.

— La ce înălțime ne aflăm? întrebă Maddalena.

La aproape 700 metri, spuse Naida, dar își mușcă buzele, ca și cum i-ar fi fost teamă că spusese prea mult. Acum mașina ajunsese

în sat și opri în fata unei case albe ca toate celelalte, dar izolată la o oarecare depărtare.

Pe când Sampieri adăpostea mașina într'un garaj cam primitiv, Naida făcea Maddalenei onorurile casei.

— Vei fi ca la tine acasă, surioară. Cred că după un drum atât de lung, ești bucuroasă să te poți odihni.

— Aș vrea să scriu câteva cuvinte nașei, spuse Maddalena.

— Firește. Pe când servitoarele te vor desbrăca și-ți vor pregăti baia, am să îngrijesc să ți se aducă tot ce-ți trebue pentru scris.

Intre timp sclavi negri și copii descărcară bagajele umplând casa de țipetele și râsetele lor. Dar cu un glas autoritar care nu îngăduia replică, Naida puse capăt zarvei. Când valizele fură despachetate în cameră, Naida se adresă Maddalenei: — Te las, sper că vei fi liniștită. Cuvântul din urmă îl spuse apăsat, ca și cum în el ar fi fost o amenințare latentă. Iar Maddalena își aminti cu o strângere de inimă, ultimele cuvinte rostite de Naida cu o seară înainte. Deaceea Maddalena se gândi că n'ar fi rău să joace comedie față de temnicera ei și-i întinse spontan pentru prima dată mâna.

— Îți mulțumesc doamnă... vreau să zic Naida... știu tot ce ai făcut pentru mine și dacă am întârziat atât de mult ca să-mi exprim recunoștința, pricina e că tot ce mi se întâmplă e atât de neașteptat... Gândește-te că acum o săptămână mai eram o fetiță care se ținea de poalele nașei.

O lucire de bucurie fulgeră în ochii soției lui Benito care o îmbrățișă călduros:

— Vezi că te iubesc, Maddalena. Să n'ai nici

o grijă; dacă îmi urmezi sfaturile nu ţi se va întâmpla nimic rău...

Ar mai fi continuat, dar signor Sampieri veni într'un suflet şoptind Naidei câteva cuvinte în limba arabă, pe care Maddalena n'o înţelegea.

Uimirea ce se citea pe chipul colonistului, se resfrângea acum şi pe obrazul Naidei care răspunse grăbită:

— Viu.

— Vreo supărare? întrebă Maddalena cu o naivitate voită.

— Nu. Ne-a sosit un musafir. Te las.

Şi fără să se mai ostenească să-şi acopere din nou obrazul pentru străin, Naida ieşi închizând uşa.

Maddalena alergă la fereastră, pe care un oblon interior de lemn o apăra de căldură. Când îl deschise, scoase un strigăt de uimire.

Fereastra avea gratii ca o fereastră de închisoare şi dădea într'o curte, în care vreo zece oi behăiau disperate. Ziduri albe înalte, înconjurau curtea din toate părţile; nu se vedea nimic care să poată ajuta la escaladarea lor.

— Prizonieră... gândi tânăra fată cutremurându-se. Se spălă pe mâini şi se îndreptă spre uşa pe care o găsi deasemeni ermetic închisă, fie că Naida trăsese din greşeală zăvorul de afară, fie că uşa se deschidea numai într'un fel special, pe care nu-l ştia încă Maddalena. Ea se aşeză pe pat repetând:

— Aşadar prizonieră. Bine. Ştiu ce am de făcut.

Uşa se deschise şi o bătrână sclavă indigenă îi aduse un lighean mare de aramă plin cu

apă caldă și parfumată; pe braț avea un costum indigen de mătasă țesută cu fir.

— *Slama*, o salută bătrâna cu o plecăciune.

Dar Maddalena se sculase fără să stea pe gânduri, și nepăsătoare față de exclamațiile bătrânei, o îmbrânci și se năpusti la ușă.

Sclava scăpă din mâini ligheanul, care se rostogoli zgomotos pe podea. Dar mai înainte ca ea să fi făcut un pas, Maddalena trânti ușa, o zăvori și o luă la goană în neștire dealungul galeriei.

In urma ei, răcnetele negresei erau înăbușite de ușa groasă de lemn. Din fericire, în curte nu era nimeni și servitorii indigeni erau ocupați.

Maddalena căută să se orienteze; coborî o scară și se văzu într'o grădină mare, pavată cu mozaic și plină de flori minunate, cum nu le-ai fi putut aștepta să găsești într'un asemenea ținut în care soarele dogorea toată ziua.

In mijlocul ei era un basin de piatră în care curgea cu un susur molcom apa răcoroasă a unei fântâni. Maddalena înțelese că la dreapta și la stânga casei erau grădina și curtea cu oi. De celelalte două părți trebuiau să fie șoseaua și muntele, așa cum se înfățișau multe locuințe clădite după pilda peșterilor în regiunea muntoasă tunisiană.

Tânăra fată mai făcu câțiva pași și își dădu seama cu uimire, în grădină nu se putea intra decât printr'o singură poartă, care dădea în galeria pe care o străbătuse Maddalena. In schimb ferestrele câtorva camere se deschideau spre grădină. Fata se apropie cu băgare de seamă de una din ele, se înălță în vârful picioarelor și aruncă o privire înăuntru. Incăperea era goală. La fel la fereastra doua.

Dar cum apropie capul de a treia, se lăsă repede jos. Vedea o cameră luxos mobilată, cu perne de catifea, jilțuri de piele, și cu panoplii de arme; un bărbat ședea pe un divan cu spatele la ea. Purta o haină albă cu insignă de ofițer de marină — ancorele și galoanele. Lângă el era o șapcă.

Maddalena aștepta cu sufletul la gură. Auzi o ușă deschizându-se și apoi glasul Naidei, care devenise amabil și insinuant:

— Te salut, d-le comandor Amalfi... Te așteptam abia pe mâine...

Maddalena auzi pe ofițer răspunzând scurt și autoritar: — Aveam nevoie să te văd de urgență, agent N. N. Ai hârtiile, pe cât mi-ai comunicat.

Naida adeveri, Maddalena își ținu răsuflarea. Agent „N. N.". Ce mai însemna și asta? Puteau fi inițialele dela Naida ben Naid.

Tânăra femeie reluă: — Da, domnule comandor. Am hârtiile. N'a fost ușor. Naida își pierduse tonul autoritar, glasul ei se făcuse meros, turburător. Dar tânărul ofițer își repetă ordinul:

- Dă-mi-le!

- O! pardon! întâi banii...

Găsești în acest portofel suma în bonuri de cassă ale unei bănci din Triest. Și acum vorbește, te ascult.

E simplu. Acum trei luni, domnule comandor, ai venit să mă vezi la biroul meu. Mi-ai cerut să-mi însușesc anumite documente privitoare la un proect conceput de către un ofițer francez în vederea valorificării regiunii, în care ne aflăm, prin irigații sau cam așa ceva...

— Știu; și pe urmă?

— Am putut da de persoana la care se aflau hârtiile. Mi le-am însușit printr'un șiretlic. Poftim raportul Academiei de științe. Poftim scrisoarea d-lui De Lesseps asupra acestui proect care datează încă din 1880... Iată descrierile căpitanului Prouvayre și raportul lui. Am verificat azi de dimineață coasta. Totul corespunde exact. Pe de altă parte săpăturile vor începe chiar de mâine... Explozibilul unde e?

— Iți va fi furnizat la momentul oportun.

— Va trebui să dinamităm mai bine de 2000 m. cubi de stâncă...

— Mă bizui pe d-ta.

— Bine. Șantierele d-tale de construcții navale sunt puse la punct? întrebă Naida.

— Totul e în regulă. De altfel rămân aci două zile și vom mai vorbi despre asta.

Maddalena auzi din nou deschizându-se ușa.

— Ah, exclamă Naida. Iți prezint pe signor Sampieri, care se interesează de lucrările noastre. Sampieri, iată pe căpitanul de vas, Amalfi, căruia, dacă reușim, i se va zice în curând Amiralul Nisipurilor...

PARTEA II-a

ENIGMA DEŞERTULUI

CAPITOLUL I

PRIMELE CIOCNIRI

— Domnule locotenent, vă poftește domnul amiral.

— Pe mine?

— Da, pe dv., domnule locotenent.

Gilbert de Partial se sculă, lăsând pe masă scrisoarea începută, pe care se putea citi:

„Draga mea Maddalena”.

Își încinse centironul, își puse chipiul și mantaua și urmă pe matelotul care-i arăta drumul. Străbătură un coridor de cazarmă, coborîră o scară, străbătură o curte în stil maur și intrară apoi într'un vestibul, la capătul căruia doi soldați cu baioneta la armă păzeau o ușa..

— Așteptați vă rog o clipă, domnule locotenent, spuse marinarul; bătu apoi la o ușă vecină și intră. Peste puțin ieși însoțit de un ofițer de marină care-și salută colegul:

— Bună ziua, dragă camarade. Ești sosit de curând, de nu mă 'nșel?

— Da, domnule comandor.

— Amiralul dorește să te vază. Nu știu pentru ce, dar presupun că e urgent. Părea necăjit.

Gilbert de Partial roși ușor la gândul că poate comandantul bazei aeronautice nu știa de escapada lui de alaltăeri la Tunis...

Dar ușa biroului se și deschise și comandorul intră în acest sanctuar făcând tânărului ofițer un semn să-l urmeze. Gilbert se opri smirnă în prag. Amiralul era un bătrân, dar care se mai ținea încă foarte drept — și cu o înfățișare simpatică. Era ocupat în clipa de față cu iscălitul corespondenței.

Insfârșit, lăsă condeiul din mână și se uită la noul sosit.

— Bună ziua, Partial... Te-am cam lăsat în părăsire de când ai sosit, dar îmi pare bine că te văd, mai ales că am pentru d-ta o misiune de încredere.

De astădată tânărul ofițer roși de plăcere. Amiralul se întoarse către căpitanul de vas, care aștepta în fundul biroului.

— E gata escadrila?

— Da, domnule amiral.

— Bine!

Bătrânul ofițer chemă pe Gilbert lângă el. Acesta văzu în vraful de hârtii de pe masa amiralului o hartă de stat-major care reprezenta regiunea dela Sud de Tunis.

— Dragul meu, ai un brevet de pilot, nu-i așa?

— De pilot civil, domnule amiral.

— E deajuns. Ai certificate admirabile. Pe de altă parte presupun că știi să călărești.

— Exact.

— Bun. Mai văd în foaia calificativă a d-tale că știi puțin și limba arabă.

— Da. Am învățat-o acum vreo zece ani în Maroc, când tatăl meu era atașat militar pe lângă Rezidența Generală.

— Foarte bine. Devreme ce întrunești aceste trei însușiri pentru care mulți camarazi te-ar invidia aci, iată ce-ți cer...

— La ordin, domnule amiral.

— Atunci citește întâi aceasta.

Și amiralul întinse tânărului ofițer o scrisoare oficială, cu antetul comandantului piciții din Tunis. Gilbert de Partial citi cu emoție următoarele:

„Domnule amiral, referindu-mă la cele comunicate în rapoartele mele cu No. 765 și 766 din săptămâna trecută, am onoarea a vă aduce la cunoștință, că ofițerii serviciului de informațiuni din regiunea Kalaa-Matmata îmi semnalează o oarecare fierbere în populația indigenă din această regiune.

Pe de altă parte aflu că niște agitatori străini provoacă dezordine în regiune, ținând întruniri menite să învrăjbească djis-urile 1) înșirate dealungul munților Matmata.

In aceste împrejurări și deși n'am putut obține indicații mai precise asupra direcției în care trebuesc orientate cercetările v'aș fi recunoscător dacă ați pune la dispoziția înaltului comandament o escadrilă de trei avioane conduse de ofițeri capabili să zboare deasupra regiunii în chestiune și la nevoie să dea sprijin și ajutor contingentelor indigene care ar putea fi atacate de către forțe străine, a căror importanță n'o cunoaștem.

1) Satele arabe.

Afară de aceasta, spre a asigura o colaborare mai strânsă cu serviciile noastre indigene, ar fi de dorit ca acești ofițeri să știe limba arabă și călăria, pentru a putea la nevoie însoți pe ofițerii noștri de informațiuni.

Contez pe escadrila în chestie mâine seara la Tunis.

Primiți, vă rog, domnule amiral, etc.

Gilbert de Partial pusc scrisoarea la loc și întrebă:

— Dacă nu vă supărați, d-le amiral, care va fi de fapt rolul nostru ?

— Bănuesc că veți avea de transportat ofițerii de informațiuni în punctele periculoase și de făcut zboruri de recunoaștere. Am pregătit în acest scop trei avioane, prevăzute și cu tren de aterizare pe roate și cu flotoare. In felul acesta puteți și ameriza și ateriza. Sunt avioane de vânătoare, înzestrate deci cu câte o mitralieră automată cu tir rapid pe care pilotul o poate pune el însuși în funcțiune. Veți lua muniții suficiente și bombe lacrimogene și asfixiante. Veți lua cu dv. la Tunis trei mecanici, care vor rămânea jos dacă se cere prezența lor pentru o recunoaștere.

— Am înțeles.

— Poți pleca imediat?

— Cum porunciți, domnule amiral. Cât vom lipsi?

— Poate o săptămână, poate două luni, nu știu. Imi închipui însă că fierberea de care vorbește raportul e fenomenul care se observă cam în fiecare an prin vremea asta. Deobiceiu nu țin mai mult de 3 — 4 zile. Pricina e probabil sfârșitul Ramadanului sau epoca pelerinajului ritual la Mecca. Te poți re-

trage, domnule comandant, te însărcinez să însoţeşti pe d. de Partial şi să-l pui în legătură cu camarazii lui de echipă.

Şi amiralul, ridicându-se, întinse mâna ofiţerului. — Noroc bun! şi scuză-mă că te-am propus atât de curând pentru această operaţie poliţienească, dar după cum ţi-am spus, întruneşti calităţi prea rare, pentru ca să nu fie puse la încercare.

— Imi faceţi o deosebită cinste, domnule amiral. Mă voi strădui să fiu demn de ea.

Locotenentul ieşi, călăuzit de căpitanul de vas, care-l duse pe terenul de aviaţie, unde în jurul a trei avioane se învârteau câţiva militari. Din grup se desprinseră doi ofiţeri.

— Bună ziua, Partial. Ne bucurăm să fim într'o echipă cu d-ta.

— Sunteţi gata, domnilor? întrebă comandantul.

— Indată. Luăm provizii de benzină.

Gilbert îşi puse repede combinezonul de aviator, puse să i se lege de umeri o paraşută şi sări sprinten în carlinga aparatului în faţa căruia un mecanic punea aparatul de demarat, care dă impuls helicei automat. Cei doi colegi ai lui Gilbert erau şi ei la posturile lor. Căpitanul de vas întinse celui mai în vârstă dintre ei un plic şi-i strigă câteva cuvinte pe care Gilbert nu le putu deslusi. Locotenentul controlă comenzile, pompă ulei şi ridică braţul.

— Gata!....

Motorul începu să duduie. Marinarii săriră în grabă în lături din faţa aripilor şi Gilbert întorcând capul văzu în scaunul observatorului pe mecanicul ce-l însoţea, zâmbindu-i.

Aparatul își luă zborul, odată cu celelalte două.

In carlingă, Gilbert nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Așadar, n'avea să mucegăiască pe câmpul de aviație ci avea să se apropie repede de Gabes; văzuse pe hartă că regiunea unde trebue că se afla Maddalena era foarte aproape de Kalaa-Matmata.

După o oră, cei trei ofițeri erau întruniți în biroul generalului comandant al forțelor expediționare dela Tunis. Acesta deschise plicul ce i-l dăduse unul din ofițeri și întrebă: — Care din dv. e locotenentul de Partial?

— Eu domnule general, spuse Gilbert.

— Ești fiul colonelului de Partial? A fost unul din camarazii mei din coloana expediționară din Riff. A murit ca un erou. Sper că vei fi demn de el.

— Mă voi strădui, domnule general.

Generalul apăsa pe butonul unei sonerii: Chiamă pe căpitanul Sandor, spuse el ofițerului care intră.

După o clipă, sosi un căpitan care avea insignele serviciului de informațiuni la gulerul dolmanului.

— M'ați chemat, domnule general ?

— Sandor, iată pe d. de Partial. Il vei însoți imediat la Kalaa-Matmata. Tovarășii săi îl vor urma mai târziu. La nevoie îmi vei trimite prin telegrafie fără fir raportul cifrat. Ai noul cifru?

— Nu, domnule general.

— Poftim, iată-l. Drum bun domnilor.

Când fură în curte căpitanul Sandor se adresă noului său camarad:

— Expediția noastră nu e nici o bucurie,

dragul meu. S'a cam îngroșat gluma în bled [1]) Pun capul că alarma vine dela răsărit... din Tripolitania...

— Crezi că Italienii?...

— Sst... n'am spus asta... dar e plauzibil. In orice caz să fii cu băgare deseamă, căci suntem înconjurați aici numai de spioni.

Și într'adevăr, întorcându-se, zări un individ care mergea dealungul unui zid și se depărta cu mâinile 'n buzunar. Gilbert alergă după el strigându-l. Individul a luă la fugă, dar tânărul ofițer era iute de picior și-l ajunse din urmă. Ii puse mâna pe umăr. Celălalt tresări și bolborosi:

— Signor locotenent... lăsați-mă, signor locotenent... Nu fac nici un rău...

— Dar ce cauți aici? Ți-am mai spus că nu vreau să te văd în calea mea. Cum te cheamă? Hai, răspunde.

— Pietro Santorio... Păi... să vedeți... știam c'aveți să sosiți la Tunis și... am venit din partea verișoarei mele să vă spun... că... e bine sănătoasă.

— Ai văzut-o pe Maddalena?

Pietro minți cu nerușinare.

— Da, signor locotenent. Ne-am despărțit ieri dimineață... Am... sunt... Am sosit ascară Era să plec din nou la Bizerte, dar adineaori v'am văzut și am venit ca să vă spun...

— A, așa! exclamă Gilbert încrezător. Bine, dac'o mai vezi, spune-i că poate voi veni s'o văd mai curând de cât își închipue.

Pietro plecă grăbit iar Gilbert reveni la tovarășul său, spunându-i:

— E un biet calic care a venit să-mi dea

---

1) Regiune mlnoasă și pustie

veşti dela o fată la care ţin şi care locueşte la Gabes.

— Nu-mi place mutra lui.

Cei doi ofiţeri se întoarseră pe aerodrom; după ce ofiţerul de informaţiuni îi asigură că el va veni negreşit la Kalaa Matmata pe şosea cu camionul, Gilbert şi tovarăşul lui urcară în carligă şi-şi luară zborul.

După două ore, Gilbert de Partial intră în biroul afacerilor indigene care comandă toată regiunea ce se întinde dealungul munţilor Matmata şi până la *djebel*-ul Tebega.

In clipa când tânărul ofiţer şi tovarăşul său intrau în curtea închisă cum sunt aproape toate curţile caselor arabe, un alt ofiţer ieşi val-vârtej în întâmpinarea lor.

— Alarmă, daţi alarma!... D-ta eşti Sandor? Bine că te găsesc... Vino repede!...

CAPITOLUL 2

CÂND AI UN SUFLET MANDRU

— O telegramă pentru tine, stăpână.

Naida smulse nerăbdătoare hârtia albastră din mâna sclavei, desfăcu telegrama și citi:

Expediat bagaj avion. Teamă avarii. Verificați sosire. Pietro.

Naida rămase uluită și eși în grabă din cameră. Nu mai era timp acum să se deghizeze în berberă. Tatuajele și dispăruseră de pe chipul ei redându-i puritatea trăsăturilor; era îmbrăcată cu o bluză de mătase, pantaloni de călărie, cisme suple, purta în cap o pălărie de feutru, cenușie, care-i scotea și mai mult în relief eleganța siluetei.

Dar pe șold atârna un revolver și o cartușieră care-i dădeau înfățișare militară.

Străbătu repede curtea și ajunse într'o altă cameră, unde o întâmpină comandorul Amalfi:

— Ce este?

Signor Sampieri și Benito se apropiară și ei, intrigați.

— O telegramă, spuse Naida. Citiți-o. Și întinse hârtia.

— Înțeleg, spuse pălind colonistul, care o

luase cel dintâi. E rezultatul instrucțiilor ce le-am dat fiului amicului nostru Benito. La primul indiciu că se petrecea ceva anormal, era dator să ne înștiințeze imediat. Bagajul e locotenentul de Partial, dracu să-l ia. A pornit cu avionul, așa dar din ordin oficial. Probabil la Kalaa Matmata, căci numai acolo există un câmp de aviație. Avariile s'ar prea putea să ne amenințe pe noi și nu pe el.

Comandorul Amalfi își mușcă buzele.

— Totul mergea așa de bine... A! va fi o grea luptă. Trebue să plec imediat.

— Sampieri te va călăuzi.

— Cum dorești...

Colonistul alergă la ușă și se îndreptă spre garaj ca să-și scoată mașina. Iar Naida se întoarse către ofițerul străin, întrebându-l încotro pleacă.

— La Ben Gardan, la frontiera Tripolitaniei. Dacă simt ceva suspect, traversez lacul Bahirat, unde așteaptă în permanență o barcă cu motor și din trei învârtituri de helice sunt peste graniță. Iar dv., dacă vă credeți amenințați, coborîți șoseaua la *bordj*-ul Movra, pe drumul care duce la Fum Tatauin. Voi fi acolo peste trei zile.

— Și explozibilul ?

— Va fi depozitat în golfulețul Bu-Șemnaz, dealungul frontierei și mării. Va fi ușor să plecăm noaptea cu aceiaș barcă cu motor, la Guran. La nevoie putem lua mai multe bărci.

— Dar șantierele...

— Trebue să fi fost puse în funcțiune încă de acum trei zile, ți-am mai spus. Avem peste 2000 oameni care așteaptă la Uazen, dar nu putem face nimic înainte ca... evenimentul să se fi produs.

Râseră câteşi trei, ofiţerul, Naida şi Benito, dar fără să spuie un cuvânt. Apoi comandorul Amalfi îşi scoase mantaua îşi puse un veston alb, fără insigne, şi pe cap o cască colonială.

— Cu bine! îi spuse Naida.

— La revedere!... şi dacă sunteţi luaţi de scurt, spuneţi că sunt un turist în trecere care v'a cerut ospitalitate cât timp i se repară maşina. Dar nu ştiu, zău, cine s'ar putea lega de voi.

— Firește. Au destul de furcă cu agitatorii pe care i-am asmuţit în toată regiunea. Cât despre avioane, n'ar îndrăzni să treacă peste graniţă şi apoi am avut noi grijă să aranjăm lucrurile cum trebue. Toată regiunea care mărgineşte *djebel*-ul Nefuza,, *djebel*-ul Duerat, înălţimile Uryama şi *djebel*-ul Matmata, într'un cuvânt tot ţinutul care se întinde la poalele acestui lanţ de munţi, din centrul Tripolitaniei până la Gabes e menit pieirii. Las' să piară. Noi vom ataca de la sud, unde nu se va întâmpla nimic şi de unde duşmanii noştri nu se aşteaptă la un atac. Totul trebue să fie gata într'o noapte. Cred că unirea forţelor noastre din flancul drept cu cele din flancul stâng se va face la satul El Fedjed. Ne-am înţeles vasăzică. Rămâneţi cu bine.

Ofiţerul urcă în grabă în maşina care-l aştepta la marginea şoselei în faţa casei.

— Şi acum la lucru, Benito, spuse Naida după plecarea ofiţerului. Ştii să conduci motocicleta, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Hai, răspunde repede, spuse Naida încruntată. Nu-i timp de glumă acum.

— Vedeţi că...

— Ajunge. Ai să încaleci pe mașinuța de colo și ai s'o tulcești la Gurin. Acolo ai să găsești pe bătrânul Naid. Ai să-i spui să dea zor. Până în trei zile șanțurile de irigație trebue să fie terminate. Se pot promite și premii muncitorilor, că pe lumea asta tot nu vor apuca să mai fie plătiți...

— Dar...

Naida duse liniștită mâna la revolver. — Ai trei minute, Benito Santorio, să încaleci pe motocicletă și să pornești. Dacă nu, la expirarea acestor trei minute, vei avea trei gloanțe în cap. Poți alege.

— Fie, mă supun.

— Și nu cumva să încerci să ne trădezi. Ai? De altfel după două ore te urmăm. In orice caz ne întâlnim la *bordj*-ul Movra.. La nevoie ne aștepți și ai grijă să pregătești tot ce ne trebue. Ai înțeles? Ține trei mii de franci și vezi cum îi cheltuești.

Benito îi luă în primire, cu o strălucire de bucurie în ochi și se interesă apoi: — Dar dv. ce aveți de gând să faceți?

— Voi porni călare cu nepoată-ta. N'ai nici o grijă, va fi mai bine păzită decât de voi toți. Am nevoie să văd în drum diferiți șefi de trib ca să le mai zgândăresc spiritele. Agitația e încă prea mică. Și acum șterge-o.

Benito urcă pe motocicletă, iar Naida îi mai strigă: — Nu uita că ai 50.000 lire dacă reușim. Și acum „noroc".

Tânăra femeie închise poarta garajului și intră în casă.

— Fatma, strigă ea apoi pe bătrâna sclavă neagră, care se ivi tremurând în prag. Ce face fata?

— O, e cuminte ca o servitoare a lui Alah.
— Nu-ți cer părerea. E în camera ei?
— Da stăpână. Ali șade la ușă. Acum nu mai poate ieși.
— Bine. Pentrucă ai fost atât de proastă cri ca s'o lași să fugă din cameră, vei căpăta 50 de lovituri de funie la întoarcerea stăpânului.
— O!
Sclava păli, dar Naida se și depărtase. Deodată aceasta întoarse capul: — Ai să pregătești două costume de călărie și ai să dai ordin să fie pregătiți trei cai. Ali ne va însoți. Plecăm. Ai înțeles?
— Da stăpână.
Tânăra femeie se întoarse în biroul ei, care dădea în curtea maură și scrise o telegramă pentru Pietro:

„Primit colete. Nici o avarie. Trimite prisosul la bordj Movra. Naida".

Apoi chemă un servitor indigen căruia îi dădu în seamă să trimeată telegramă încă în aceeaș seară. Ii înmânâ o sută de franci. Așteptă ca ușa să se fi închis și deodată încremeni în nemișcare trăgând cu urechea. Un zgomot ușor turbura aerul călduț. Tânăra femeie se repezi în curte, făcu palma streașină la ochi și privi neliniștită cerul.
— Asa de curând!...
Insfârșit în dreptul soarelui deslușì un punct negru care creștea mereu; zumzetul deveni tot mai puternic. Indigenii ieșiră din case scoțând strigăte de uimire: *Hmama!... Hmama!...*
Naida ridică din umeri: — Porumbița...

Asta numesc ei o porumbiţă! E un vultur, imbecililor, un vultur care vă va răpi în ghiarele lui!

Acum avionul se vedea bine, alb de tot, în bătaia soarelui arzător. Şi sub aripile întinse se deosibeau culorile franceze. Avionul zbura la o înălţime mică şi se apropia tot mai mult de pământ. Făcu de două ori înconjurul satului atât de jos încât se puteau distinge persoanele din carlingă. S'ar fi zis că aceştia voiau să vadă şi cele mai mici amănunte.

Deodată din casa tihnită răsună un strigăt emoţionant şi tragic:

— Ajutor!... Ajutor!...

Naida tresări. Sub ochii ei la o fereastră din colţul casei, se ivise un braţ gol care fâlfâia cu desnădejde o cârpă violetă ca să atragă atenţia celor din avion. Avionul era în momentul acela într'o poziţie încât casa tocmai se afla în câmpul lui de observaţie. Dar când avionul după un ocol, trecu din nou şi mai jos deasupra casei, semnalul dispăruse. Cu toate acestea pilotul, cu o îndrăzneală nemaipomenită trecu la un fir de păr de terasă, dar zadrnic.

Sfidând pericolul Naida alergase în casă cu pumnii strânşi, şi urcase scările ca o furtună. Uşa camerei în care trebuia să fie ţinută închisă prizoniera era dată de perete, iar înăuntru Maddalena se lupta din răsputeri cu servitorul indigen Ali, care o ţinea strâns în braţe, împiedicând-o astfel să ajungă la fereastra deschisă. Naida îmbrânci pe Ali şi trase în grabă oblonul ferestrei cu gratii. Apoi ordonă:

— Pleacă!...

Se întoarse spre Maddalena care era albă

ca varul, gata de apărare, rezemată de perete.

— A plecat, îi spuse Naida batjocoritoare. Şi când se va întoarce, noi vom fi departe de aci, Maddalena. Ai să te îmbraci imediat şi ai să vii cu mine.

— Şi dacă refuz?

— Am eu mijloace să te îmblânzesc. Alege: două gloanţe în cap sau ascultare? Uite, număr: un, doi...

— Mă supun, spuse Maddalena cu o voce mohorîtă. Dar fii blestemată!

Naida izbucni într'un râs răguşit: — Blestemată... Draga de ea... Blestemată sunt eu de mult. E poate al o sutelea blestem care cade pe capul meu şi tot trăesc.

In prag se întoarse către Ali:

— Ai merita să fii bătut pentrucă n'ai ştiut să supraveghezi mai bine prizoniera.

— Stăpână... vroia să doarmă. Ea însăş m'a rugat să închid uşa. Zău că n'am ştiut...

— Destul. Pregăteşte caii. Plecăm. Fatma te va înlocui.

In cameră Maddalena plângea.

CAPITOLUL 3

SUB SEMNUL SEMILUNEI NEGRE

— Ei? ce-aţi văzut? întrebă comandantul biroului afacerilor indigene din Kalaa Matmata pe căpitanul Sandor şi pe Gilbert de Partial care se prezentaseră la birou de cum se întorseseră din acest prim zbor.

— Prea puţin, domnule comandant, replică Sandor. Am zburat deasupra unei părţi din regiune...

— Şi n'aţi observat nicio mişcare?

— Ba da. Pela Ksar Tarsin şi El Hamlia e lume multă... dar deocamdată nu s'o produs nicio demonstraţie ostilă. Totuşi am găsit trei lucruri suspecte.

— Şi anume?

— Iată: pe drumul dela Tujan la *djebel*-ul Tadjera, am văzut o maşină mare care gonea cu o viteză nebunească. Nu prea se văd automobile pe meleagurile celea. Înăuntru erau două persoane. Cu ochianul meu am putut distinge pe unul din indivizi. E un agitator italian. Numele îmi scapă dar am mai avut de furcă cu el în turburările dela Tunis, de acum câteva luni. Cât despre celălalt, capul îi era ascuns de o cască colonială.

— Trebue să ştim numele acestui om.

— Nimic mai ușor. Voi consulta lisiele și fotografiile.

— Și celălalt punct suspect?

— La est de Tujan, în direcția Aram, am văzut un motociclist care pleca spre pustiu. Nici de astă dată n'a fost cu putință să aterizăm, pentru a-l opri. Dar cu siguranță că la Tujan e un centru de agitații și ar fi necesar să se trimeată de urgență un post de jandarmi indigeni, pentru o anchetă. Dacă doriți, domnule comandant, plec chiar astă seară acolo. Pe de altă parte, zburând deasupra satului Tujan, Partial a observat...

— Inchipuiți-vă d-le comandant, interveni tânărul locotenent emoționat. La fereastra unei case am văzut o cârpă pe care un braț îl fâlfâia violent. Mi s'a părut chiar că aud strigăte de ajutor...

— Strigăte de ajutor?

— Da, așa mi se pare, răspunse Partial. Am oprit motorul o clipă și am continuat în zbor planat. Manevra era însă foarte grea și am și trecut repede de casa cu pricina așa că a trebuit să mă înalț din nou în văzduh. Când am revenit în acelaș loc, fereastra era închisă și n'am mai văzut și n'am mai auzit nimic.

— Ești sigur că n'a fost o manifestație de simpatie din partea unui indigen?

— E puțin probabil, domnule comandant. Nu intră în obiceiurile indigenilor... Și apoi pânza care fusese fâlfâită spre noi era o rufă. Cum să vă spun...

— E simplu, spuse căpitanul Sandor căruia, nu-i plăcea să piardă multe vorbe pentru nimic... Era un combinezon de femeie... de mătase violetă și cu dantelă.

— Cum! exclamă uluit comandantul.

— Cum vă spun, domnule comandant. Înțeleagă cine poate! Dar, oricât de elegante ar fi femeile arabe dela Tujan, încă nu poartă combinezoane de mătase violetă cu dantelă... Şi de asta sunt sigur. Aveam ochianul meu de stat major şi vă jur că e bun. Riscul de a ateriza era însă prea mare. Dacă ar fi însă într'adevăr un centru de agitatori la Tujane, nu ne-ar fi lăsat să plecăm teferi.

Comandantul dădu din cap: Aveți dreptate. De aci la Tujane sunt 15 km. Veți porni imediat cu o secțiune de pușcași călări și veți ocupa satul. Veți face o anchetă și îmi veți trimite o ștafetă cu vești. Veți putea recunoaște casa cu pricina?

— Da, domnule comandant.

— Bine. Plecați. Cât despre mine, voi zbura deasupra celorlalte regiuni. Avionul d-tale e gata de start, Partial?

— Da, domnule comandant.

Şi iarăşi se ridică în văzduh pasărea de oțel în faptul serii. Era grabă, căci în lipsa celor doi ofițeri; alți agenți de informație indigeni aduseseră la birou știri alarmante. Mai multe triburi indigene părăsiseră *Kasbah*-urile lor şi înaintau spre sud cu căței şi purcel. Majoritatea se îngrămădeau la sud-est de Tujad, şi se îndreptau spre frontiera tripolitană, iar ceilalți urcau spre nord-est, sjre Tebaga și Gabes.

In ce scop oare? Niciodată mișcările de triburi nu luaseră o asemenea proporție. Par'că ar fi căpătat un ordin să părăsească Matmata și să se masseze în dreapta și în stânga ca pentru o încercuire. Trebuia o contra-acţiune rapidă.

Soarele dispărea la orizont și se ivea luna.

Deodată în tubul acustic se auzi vocea comandantului.

— Lasă-te puțin mai jos.

In fața avionului, o gloată forfotitoare, cămile, miei, capre, vite, înconjurate de oameni, se grăbea spre sud. Avionul dădu ocol de două ori fugarilor și-și reluă zborul spre orizontul înegrit de noaptea ce se lăsa.

După un sfert de oră, avionul zbura deasupra lui Ksar Tarsin. Străzile strâmte mișunau de o populație care se agita și striga. Pe marginea unui *ued* secat, indigenii, strânși în jurul a trei bărbați înfășurați în burnusuri negre, răcneau amenințând cu pumnul.

— Coboară, repede. Ai mitraliera pregătită?

— Vreți să-i secerăm?

— Cine știe...

Avionul coborî tot mai jos până aproape de terasele caselor. Arabii ridicară capetele și o luară la fugă ca și cum le-ar fi fost frică să nu vază pasărea prăbușindu-se pe umerii lor. Deodată locotenentul de Partial, care privea uimit spectacolul, zări pe o terasă un bărbat îmbrăcat în alb, europeneşte, care urmărea atent avionul, și ridică brațul. Dar în același timp pilotul auzi la spatele lui un țipăt care se pierdu în uruitul motorului. Intoarse capul și văzu pe Sandor prăbușit în fundul avionului, cu dolmanul său alb pătat de sânge.

— Banditii! Și pe când tânărul ofițer se pregătea să zboare mai sus, auzi în dosul lui un răpăit înăbușit în timp ce avionul era prins într'o grindină de gloanțe.

„Aș jura că au o mitralieră...”

In zadar aviatorul trăgea de frâna de adâncime. Avionul nu i se mai supunea. Venea cu botul drept spre pământ. Gilbert mai încercă

o ultimă manevră, dar în zadar. Avionul cobora vertiginos cu botul în jos. Tânărul ofițer închise ochii, zări ca în vis pe Maddalena, lacul dela Gerardmer, silueta albă care trăsese în căpitan; o zguduire brutală îl zvârli înainte și nu mai știu ce se petrece cu el.

I se păru că aude țipete, ordine, apoi că e scos de sub dărâmăturile avionului și întins pe nisip. Incercă să deschidă ochii și zări vag vestonul alb al unui bărbat, care părea să dea ordine indigenilor din jurul lui. Apoi Gilbert leșină din nou.

Când își veni în fire, era culcat pe o saltea, într'o cameră joasă; ușa era deschisă și se vedea curtea interioară pavată cu mozaic în care se plimbau câțiva indigeni, înarmați cu puști. Tânărul ofițer căută să se scoale, dar nu putu. Ridică doar capul să privească în jur și își dădu seama atunci că era legat cobză, incapabil să facă o mișcare. Capul îi ardea îngrozitor și suferea de o sete cumplită. Deschise gura, încercă să țipe și căzu iar cu capul pe saltea. La lumina făcliilor din curte și din cameră, recunoscu locul unde se afla: era prizonier, dar trăia. Incă nu era deci pierdut totul. Cu o sforțare supraomenească Gilbert încercă încă odată să se ridice gemând: *Ma... Ma...* (apă).

Un paznic indigen îl trânti cu brutalitate la loc pe saltea şi apoi se depărtă. Dar peste puțin Gilbert văzu pe bărbatul în haine albe înaintând spre dânsul, aplecându-se și dând rănitului o ceașcă cu lapte bătut, pe care acesta o sorbi însetat. După ce Gilbert își astâmpărase setea, bărbatul dădu câteva ordine în limba berberă și, spre uimirea lui Gilbert, in-

digenii se retrasără respectuoşi şi închiseră uşile.

— Te simţi mai bine, domnule locotenent? întrebă necunoscutul.

— Cine eşti d-ta? întrebă Gilbert furios.

Necunoscutul zâmbi:

— Un ofiţer ca şi d-ta. Iţi cer scuze pentru cele întâmplate, dar nouă nu ne plac oamenii curioşi. Regret că am omorît pe însoţitorul d-tale. N'am avut intenţia. Vroiam doar să ciuruiesc rezervorul de benzină şi să vă forţez să aterizaţi. Am fost totuşi nevoit să fac uz de mitraliera de pe terasă.

— Suntem în stare de război?

— Nu. Dar s'ar putea să fim în curând.

— Cine eşti d-ta? repetă Gilbert.

— Numele n'are nici o importanţă. De altfel ne-am mai văzut. Ai zburat deasupra mea acum două ore.

— D-ta eşti bărbatul din maşină.

— Exact. Am socotit mai nimerit să-mi schimb itinerariul şi să viu să te aştept aci. Ştiam că te vei întoarce şi noi avem nevoie să fim lăsaţi în pace aci.

— Eşti un spion.

— Imi slujesc patria, domnule locotenent, aşa precum d-ta ţi-o slujeşti pe a d-tale. Vrei să-mi dai cuvântul de onoare că nu vei încerca să fugi?

— Nu.

— Atunci voi fi nevoit să te las în situaţia incomodă în care te afli. Vrei să răspunzi la întrebările mele?

— Nici asta.

— In cazul acesta vom aştepta ca foamea să-ţi deslege limba. Viaţa nu ţi-e în pericol. Dar ai o rană superficială la cap, care te face

să suferi. Ți-a fost jupuită pielea, când ai trebuit să aterizezi în mod atât de brusc.

— Ești un ticălos.

— Sunt în totul de părerea d-tale. Dacă aș fi eu prizonierul d-tale aș vorbi la fel. Dar problema nu se pune așa. Voi desface puţin strânsoarea funiilor ca să poți dormi, şi mâine vei fi iar pe drum.

— Incotro?

— Asta ai să vezi. Bună seara domnule locotenent. Incă odată, sunt dezolat că te-am pus în această situație, dar războiul e război.

Necunoscutul chemă un indigen, care desleagă pe Gilbert, încătuşându-i doar picioarele cu un fel de lanț, care deși-i lăsa libertatea mișcărilor, îl împiedica să alerge. Ii puse pe masă țigări și chibrituri, întrebă dacă nu-i lipseşte nimic și plecă lăsând ușile deschise.

In prag doi indigeni, înarmați până în dinți, vegheau în tăcere.

CAPITOLUL 4

EXPLICAȚII..

In noapte, trei umbre călăreau pe pista dela Tujan la Ksar Tarsin. Trei umbre înfășurate în trei burnusuri albe, pe niște cai arabi, iuți și focoși.

...De mult se lăsase întunericul, luna era de mult în înaltul cerului și liniștea nocturnă se întindea peste munți și plaiuri. Cele trei umbre înaintau tăcute și nu se auzea decât tropotul de copite... deodată una din cele trei umbre, cea din dreapta grăi: — Ali, cât mai avem până la țintă?

— Vreo zece kilometri stăpână.

— Bine. Nu ești prea obosită, Maddalena?

Umbra dela mijloc nu răspunse și marșul continuă tăcut. Doar la răstimpuri, când umbra dela dreapta dădea în lături burnusul ei, i se vedea sclipind în mână revolverul încărcat. Din când în când, umbra dela stânga, care răspunsese adineaori, apuca de căpăstru calul umbrei dela mijloc și câteși trele porniră în trap dealungul munților. La un moment dat, se auzi un strigăt în noapte:

— *Barka!*

Umbra din stânga se opri în fața unui indigen care ieșise din umbra unei colibe pără-

site. Călăreţul şi gardianul schimbară câteva cuvinte, apoi primul dădu pinteni calului, ca să ajungă din urmă pe celelalte două.

— Suntem aşteptaţi, stăpână. Domnul comandor e acolo.

— Amalfi?

— Da, stăpână. A întâlnit avionul şi a crezut că e mai bine să se întâlnească cu ceilalţi. Vă aşteaptă cu nerăbdare. Avionul a fost doborît, unul din aviatori e mort, celălalt prizonier. Prizonierul e un locotenent din Bizerte.

Umbra dela mijloc întoarse repede capul, întrebând înspăimântată: — E Gilbert?

— Nu ştiu. Nu mi s'a spus numele.

— E rănit?

— Aşa cred...

— Doamne!

Un hohot de plâns scutură trupul umbrei, care era să cadă de pe şea. Umbra dela dreapta dădu s'o sprijine, dar Maddalena se feri :

— Lasă-mă. Imi eşti odioasă.

Umbra din dreapta dădu din umeri.

— De, surioară, spuse apoi, nu e bine să te găseşti în calea noastră.

In faţa celor trei călăreţi se iveau acum casele albe din Tujan. Câţiva indigeni alergară întru întâmpinarea Naidei, vestind-o că d-l comandor o aştepta cu nerăbdare, şi că se afla în casa caidului, de unde urma să plece chiar în noaptea asta.

— Mă duc la el, spuse Naida. Ali, îţi încredinţez pe tânăra fată. Răspunzi de ea cu capul tău.

— Da, stăpână.

Umbra din dreapta alergă spre oraş. Sări de pe cal în faţa unei case mai arătoase în ju-

rul căreia arabii se strânseră pâlcuri. La sosirea ei se ploconiră până la pământ.

— Comandorul e aci?

— Dv. sunteți doamnă? răspunse un glas îngrijat. Victorie. A început lupta.

— Știu. Și unde ți-e prizonierul?

— Aci într'o sală specială.

— Vreau să-l văd. Sau mai bine, nu. Așteaptă.

Tânăra femeie ieși din nou și zărind pe Ali și Maddalena care o urmau, alergă spre ei:

— Du caii la grajd, Ali. Știi unde. In dreapta, în dosul clădirii. Iar tu, surioară, vino cu mine, am să-ți fac o mare bucurie.

Peste o clipă ajunse în pragul camerei unde se afla locotenentul de Partial.

— Gilbert!

Tânărul ofițer tresări: — Maddalena. In sfârșit pricep... Ah, ticăloșii!

Cei doi tineri se îmbrățișară cu patimă.

Comandorul Amalfi zâmbi:

— Vezi bine, domnule, că nu suntem călăi. Facem și imposibilul pentru ca să vă fim pe plac. Acum dormiți liniștiți. Veți aștepta aici sau aiurea până ce vom fi ajuns la țintă.

Naida își mușcă buzele, dar Amalfi puse să se aducă o altă saltea și o ceașcă de lapte pentru tânăra fată. Apoi se adresă paznicului indigen: — Veghiază asupra lor, iar la prima mișcare mă chemi.

— Bine, sidi.

— Și acum vino, doamnă. Am să-ți vorbesc...

Izolați în fericirea lor, cei doi tineri nici nu-și dădură seama că spioana și ofițerul plecaseră. In șoaptă, Maddalena povesti pe scurt lui Gilbert cele întâmplate. Ofițerul își dădu

imediat seama de o mulțime de lucruri care pentru Maddalena n'aveau niciun sens.

— Drace, înțeleg! Vor să inunde litoralul!

— Nu mai spune!

— Cum îți spun. Mătușă-mea și colonelul Prouvayre mi-au vorbit de această ideie, care datează de acum 50 de ani. Toată întinderea dela Sud de Gabes e sub nivelul mării si ar fi de ajuns să se dinamiteze o parte din falcză, ca marea să poată pătrunde prin canaluri de irigație până la punctul, unde pământul e la un nivel inferior suprafeței mării. Atunci toată regiunea va fi inundată pe o lățime de vreo 80 km. și pe o lungime de peste 500 km...

— Și în ce scop?

— Căpitanul Prouvayre, tatăl colonelului, credea că în felul acesta s'ar putea fertiliza o bună parte din deșert... Apoi proectul a fost lăsat în părăsire. avantagiile fiind prea mici față de inconveniente. Creiarea golfului artificial ar fi cerut cheltueli minime, dar ar fi despărțit în întregime Tunisia de Tripolitania. Pe vreamea aceea, italienii nu ocupaseră încă regiunea, asupra căreia speram să întindem mandatul nostru. Proectul a fost deci părăsit dar a fost ușor pentru inamicii noștri să ia cunoștință de el, căci toate ziarele din epoca aceea îl comentaseră.

Deasemeni n'a fost greu să se afle cine deținea hârtiile căpitanului Prouvayre, iar Naida a combinat lucrurile în așa fel, încât să pună mâna pe dosar.

— Dar în ce scop? Ce interes au să despartă cele două țări?

— Știu eu? Oricât mă frământ, nu pot să aflu cauza. Se tem oare de imperialismul nostru? Le e teamă că vom provoca agitațiuni în

Tripolitania ? Ar fi absurd. In orice caz, dacă inamicii noștri urmăresc un scop pe care nu-l știm, trebue să prevenim de urgență Tunisul. Cu orice preț.

— Pentru ce?

— Dar, mica mea logodnică, pentrucă dacă marea năvălește brusc, cu o forță nemai pomenită, pe această câmpie făcută par'că anume să fie inundată, în zece ore va fi un adevărat cataclism. Totul va pieri sub valuri. Sute de sate nimicite. Poate cinci zeci de mii de morți. Nimeni nu va putea fugi.

— Nenorociții! Dar pentruce toate acestea? Pentru ce?

Rămaseră tăcuți; apoi Gilbert spuse hotărît:

— Trebue neapărat să fugim, Maddalena...

— Dar cum?

— Nu știu. A, da, așteaptă. Pentru mine, este cu neputință. Sunt încătușat și înainte de a face trei pași, aș fi prins. Tu însă ești liberă și e de datoria ta să scapi țara de acest dezastru fără seamăn.

— Cum?

— Taci. Gardianul se uită la noi. Mă gândesc... stai puțin... Am găsit... Sst!...

Locotenentul se sculă anevoie, și se îndreptă spre ușă chemând pe indigen în limba arabă. Acesta ezită, apoi arătă fundul curții. Ofițerul insistă. Obținu în cele din urmă ceeace voia. Indigenul închise încetișor ușile și se așeză în prag cu spatele rezemat de ușă, cu pușca între picioare.

Gilbert se întoarse repede spre tovarășa lui.

— I-am spus că vrei să dormi, iar Coranul oprește pe un bărbat să se uite la o femeie, chiar necredincioasă, când ea se desbracă... A-

dică așa i-am spus lui, și am reușit să-l conving. Avem trei minute. Și am o ideie.

Se duse la fereastră și-o deschise. Se aplecă în afară.

— De această parte nu suntem păziți și cei de aici au încredere în mine. Vei putea fugi pe aici.

— Va fi însă nevoie să ne schimbăm hainele.

Tânăra fată roși, dar șovăirea ei fu scurtă.

— Fac tot ce-mi spui.

— Uniforma mea te va ocroti măcar câteva ceasuri. Oricât de violenți ar fi cei din jurul tău, au respectul culorilor franceze. De altfel tot porți pantalonii de călărie așa încât n'ai decât să pui dolmanul peste bluză.

Maddalena făcu întocmai. Își ascunse părul blond sub chipiu și pufni în râs.

— Și acum ține actele mele. Până ce ajungi în liniile noastre, ești locotenentul de Partial, dela baza de aviație din Bizerte.

Maddalena avea în noua ei ținută o înfățișare mândră și îndrăzneață. Dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar tu? Ai să fii pedepsit.

— Ce are face. De altfel nu cred să îndrăznească să mă ucidă. Și tot voi fi eliberat.

— Dă-mi scrisori, ceva care să dovedească că nu sunt spioană.

Gilbert rupse o filă din carnet, scrise pe ea câteva rânduri cu stiloul și o întinse tinerei fete.

— Țin. Și acum aștcaptă o clipă.

In picioarele goale, se îndreptă spre ușă, întinse mânile și înainte ca gardianul să poată scoate un țipăt, îl lovi cu capul de pământ ca să-l amețească. Luă revolverul și pumnalul

din centironul paznicului şi le dădu Maddelenei.

— Nu-l ucide.

— Fii pe pace. Nu ţin să-mi agravez cazul. Leagă-l. Pune-i un căluş acum. Şi haide, leagă-mi şi mie mâinile la spate. Leagă-le bine. Şi pune-mi şi mie, înainte de pleci, căluşul în gură. Nu te teme. Paznicul n'a văzut nimic. E leşinat, Bună ideie, nu?

Când Gilbert fu şi el legat cobză, se aplecă spre **Maddalena.**

— Fetiţa mea dragă, ai să sari acum prin fereastră şi ai să cauţi să găseşti un cal. Incaleci în grabă şi fugi. Peste puţin şi eu am să strig şi am să dau indicaţii false despre fuga ta. Mergi mereu după soare. Du-te acum. Stai! Sărută-mă... Te iubesc... Şi acum — căluşul, şi du-te.

Maddalena dispăru. Gilbert aşteptă ca la vre-un sfert de oră apoi îndepărtă niţel căluşul şi văzând pe gardian venindu-şi în fire şi privindu-l uluit, începu să răcnească: — Ajutor! Ajutor!

CAPITOLUL 5

FUGA

Ajungând în curte, Maddalena începu să se orienteze, urcă pe un zid, alunecând fără zgomot de partea cealaltă și se pomeni într'o curte pietruită, la fel cu cea din care eșise și în care dădeau o mulțime de uși. Tânăra fată se duse tiptil spre ușa cea mai apropiată ascultând cu luare aminte:

— *Rod Balek*. (Atenție).

Erau doi indigeni care-și vorbiau. Maddalena își ținu răsuflarea. Peste câteva clipe unul din cei doi bărbați se depărtă. Maddalena auzi pușca celuilalt lovind pietrele curții. Fata trecu neobservată și ceva mai încolo găsi o ușă întredeschisă de unde răbufnea o duhoare caracteristică grajdurilor.

— Salvată!

Intră bâjbâind în grajd și mâna ei dădu peste crupa unui cal, care tresări sub mângâiere. In fundul grajdului fumega o lampă cu gaz, mascată de un stâlp. Maddalena alergă într'acolo, mări fitilul și zări într'un colț un teanc de șele. Luă fără să aleagă una din ele, o puse în spinarea unui cal, îi puse frâul și trase animalul în curte. Acum îi prindeau bine lecțiile de călărie de la Gerardmer. Apoi potrivi zăbalele, strânse chingile și încălecă.

In noaptea calmă, tânăra fată n'auzea decât gâfâitul calului, respirația ei agitată și zgomotul copitelor pe pietrișul ulicioarei. Deodată, la un colț de stradă, zări întinzându-se în fața ei pustiul fără sfârșit. Maddalena nu-și încetini galopul. Deocamdată se gândea să se orienteze . Principalul era să ajungă cât mai departe înainte de a se da alarma. Intorcând capul să vadă dacă n'o urmărea nimeni, văzu licărind în dosul ei la lumina lunii râuleţul de argint al *ued*-ului pe care-l străbătuse la venire.

Zmuci calul de frâu și-l sili să se întoarcă După o clipă, animalul galopa supus în albia râului în care urmele copitelor se ștergeau imediat acoperite de nămol.

Deodată Maddalena auzi departe în urma ei focuri de armă. Fuga ei fusese descoperită, dar detunăturile răsunau tot mai departe. Dădu pinteni calului și abia după o jumătate de oră, când fu convinsă că i se pierduse urma, cel puțin deocamdată, lăsă calul să meargă la pas.

Primele momente de exaltare trecuseră și acum își dădea bine seama, că fapta ei fusese o nebunie. Nu cunoștea regiunea și o cuprindea groaza la gândul că putea să moară de foame și de sete în acest pustiu fără margini. Aducându-și aminte de jertfa lui Gilbert și de marea misiune ce-și luase asupră-și, își stăpâni emoția și își continuă drumul. Pe cât putea să judece, trebuia să fie acum la o depărtare de vreo 15 km. de Ksar Tarsin. Când ajunse la izvorul râului, o luă pe un drum de caravane, destul de umblat, pentruca să i se poată găsi cât mai greu urma.

Se făcu ziuă, Soarele răsări brusc, spulbe-

rând umbrele nopţii şi orbind pe Maddalena. Parcă și calul se simțea înviorat. Maddalena încerca acum să se orienteze pentru a putea ajunge la Kalaa-Matmata, unde trebuia să dea prima alarmă. Ajunse la o oază; calul își astâmpără setea bând dintr'un izvor limpede ce şopotca printre palmieri, iar Maddalena adună curmalele căzute din pom făcându-şi provizii în buzunarele mantalei, după ce-şi potolise foamea. Bău şi ea apa nu prea rece, dar totuşi răcoritoare.

Apoi își continuă goana. Trebuia să fie ora 5 sau 6 dimineața. I se părea că scăpase de o veşnicie de călăii ei, căci instinctul libertăţii e atot puternic la toate fiinţele pământeşti. Doar grija de logodnicul ei o chinuia. Ii era teamă că în furia lor, Naida și Amalfi să nu se fi răzbunat asupra nenorocitului. Un hohot de plâns urcă pe buzele Maddalenei, care gemu: — Gilbert! Dar își luă seama şi-şi stăpâni nervii zdruncinați. Franţa trebuia să fie acum singura-i grijă.

Când soarele fu sus pe cer, Maddalena trebui să se oprească. Un fel de toropeală o cuprinse, se clătină în şea. Căută cu ochii o oază, stăpânită de dorința irezistibilă de a se odihni. In cele din urmă zări la marginea unui pârâu câțiva palmieri anemici, care răspândeau cu zgârcenie umbră în jurul lor. In lipsă de un adăpost mai bun, tânăra fată se opri acolo, legă calul şi se întinse sub palmieri cu capul culcat pe şea. Un somn greu o cuprinse.

Cât timp dormise oare? N'ar fi putut spune. O oră, poate mai mult. Deodată Maddalena auzi o voce guturală mormăind: — Domn locotinent, tu nu bine stai aci. Capeţi *skhana* (insolaţie).

Dintr'o săritură tânără fată fu în picioare, își căută revolverul și se pregăti să-și apere viața, pe care o credea în pericol. Dar în jurul ei vedea doar chipurile mirate, dar nu ostile, ale unor indigeni, înfășurați în burnusurile lor albe.

— Cine ești? se adresă fata celui care o trezise. Acesta zâmbi, arătându-și dinții albi care contrastau cu chipul ars de soare:

— Sirgent Ibn ben Kedaș, domn locotinent. Sirgent Kedaș din regimen 6 infanterie. In permisie la trib al meu. Dacă tu vrei vede...

Și indigenul desfăcându-și burnusul, scoase dintr'un portofel o hârtie oficială, care-i confirma spusele. Maddalena se liniști și îi zâmbi prietenos. Maddalena avusese grijă să nu-și scoată chipiul în timpul odihnei și sergentul deși se mira ce zvelt și ce mic de stat era superiorul lui, aștepta respectuos ca acesta să-i spună (în niciun caz nu-și putea închipui că Maddalena era o femeie și apoi la *rumi*-i ăștia orice ai vedea, cât de sucit, nu trebue să te mire) cum de se găsea fără nici o escortă, într'o oază care nici nu e însemnată pe hărțile statului major. Și cu tot respectul lui pentru uniformă și galoane, Ibn ben Kedaș nu se putu stăpâni să nu-și dea cu părerea: — Tu rămas poate urmă, domn locotinent. Și nu știi acum unde te duci...

Maddalena confirmă zâmbind. — Care e postul cel mai apropiat? Te-ai putea tu duce la Kalaa-Matmata?

Indigenul bătu din călcâe.

— Infanterist bun duce acolo unde trimes locotinent. Eu iubește Franța. Dacă tu spune Kalaa Matmata, eu duce Kalaa Matmata.

— E departe?

— Mult departe. Asta nu pasă pe tine. Când tu vrei eu fiu Kalaa Matmata ? Diseara ?

— Dacă poţi?

— Sunt Kalaa Matmata astăseară. Iau camila dela caravană şi hop la mine acolo.

— Ai să dai aceste două hârtii comandantului pieţei şi ai să-i spui să vină imediat. Mă înţelegi ? Imediat. E foarte grav.

Maddalena şi subofiţerul păliră în acelaş timp.

— Agitaţie în *djiş*-uri?

— Da. Comandantul trebue să vie neîntârziat. Pe aici unde ajungi? Şi tânăra fată întinse braţul.

— Pe aici, repetă sergentul urmărindu-i privirea, la Bu Kedaş, trib al meu. Pe urmă la Bir Kraşfa. Şi pe urmă la Dehibat...

— Da, da.... şi pe urmă?

— Tripoli... Italieni, *Makaş* Italieni.

Maddalena zâmbi. — Chiar acolo mă duc. Poţi să-mi dai o călăuză?

— Da, domn locotinent. Indata.

Sergentul se întoarse dând câteva ordine scurte. Din grupul indigenilor ieşiră doi, unul aducând sergentului o cămilă echipată, celălalt, doi cai pentru Maddalena şi călăuză.

— Grăbeşte-te Ibn ben Kedaş, spuse Maddalena mulţumită.

— Da, domn locotinent. Dar la tine acum, esti prieten la sirgent Ibn ben Kedaş. Toată lumea primeşte bine la tine. Dacă cineva nu vrea ascultă la tine, tu spui la mine şi eu taie capu la el. Tu acum mare şef la trib Kedaş pentrucă Ibn ben Kedaş, pricten la tine, este fiu la caid dela Kedaşi şi toată lumea ascultă.

Şi cu acestea sergentul încălecă pe cămila îngenunchiată şi porni apoi călare în deşert.

CAPITOLUL VI

VIZIUNEA DE NEUITAT

Caravana se formă la loc. Indigenii strângeau cămilele, câinii de rasa *slughi* lătrau din răsputeri. Maddalena era uimită că Berberii nu-și manifestaseră mirarea în mod mai vehement, dar autoritatea srgentului indigen era atât de mare încât impusese tuturor tăcere.

— Tu vine, domnul locotenent.

Maddalena se întoarse. Tânărul ei călăuz se grăbea să plece. Maddalena se gândi la urmăritorii ei.

— Poți să le spui că dacă întâlnesc oameni din alte triburi, să-i îndrepte pe o pistă greșită?

Tânărul indigen chemă pe un bătrân și-i vorbi în șoapte arătându-i pe Maddalena și direcția opusă a celei pe care urma s'o ia. Bătrânul șef zâmbi făcând semn că înțelesese.

— Tu poate fi liniştit, domn locotinent. Ei nu ajunge la tine. Noi spune tu plecat Kalaa-Matmata.

— Bine. Atunci să mergem.

După un sfert de oră ajunseră la o *kasbah* unde schimbară caii. Maddalena n'avea decât

un singur gând: să vadă ce se petrecea la această frontieră misterioasă în dosul căreia se urzea o dramă cumplită. Își aduse aminte de cele auzite din gura comandantului Amalfi și a Naidei, și voia cu orice preț să împiedice groaznica trădare a tinerei femei. Toată ziua și o bună parte din noapte, mai schimbând odată caii, cei doi călăreți străbătură bledul nesfârșit. Maddalena se înfășurase într'un burnus împrumutat de tânărul indigen și părea una cu calul; nu mai simțea nici oboseala, nu mai avea decât un scop: să ajungă la frontieră. Spre miezul nopții totuși simți că pleoapele i se închid — de două nopți nu dormise decât o oră. Spiritul ei rămânea treaz dar trupul îi era istovit. De altfel și tânărul călău părea obosit. In zorii zilei ce doi călăreți nocturni ajunseră la o colibă părăsită.

— Oprește, domn locotinent. La tine dorme, Eu veghează.

— Trezește-mă peste două ore.

—Da, domn locotinent.

Tânăra fată se întinse pe nisip și căzu imediat într'un somn greu. Vag auzi în jurul ei șoapte, tropot de cai, apoi zgomotul unui grup care se depărta. Se trezi mult mai târziu, când soarele era sus pe cer. Spre uimirea ei văzu în interiorul colibei dărăpănate cei doi cai legați cu o frânghie iar tânărul călăuz, treaz. pândea par'că un dușman invizibil, cu degetul pe trăgaciul revolverului Maddalenei.

— Ce s'a întâmplat? șopti tânăra fată.

— Ei trecut.

— Cine? întrebă ea speriată.

— Ei.

Maddalena înțelese. Tânărul indigen îi explică:

— Tu dormit, domn locotinent, eu vrut vine înăuntru când auzit tropot de cai. Eu luat revolver al tău pentru trag, dacă trebuc. Știu trag. Ibn ben Kedaș învățat la mine.

— Au fost mulți?

— Pote doisprezece sau mai multe și o *buita* (fată) călare și un rumi cu haine alb și soldați cu *muk hala* (pușcă). Tu înțelege?

— Incotro mergeau?

— Unde și noi. Atunci tu ascunde și noi merge după ei.

Porniră în goană. Maddalena nu se mai îndoia de fidelitatea însoțitorului ei, în schimb era stăpânită de o altă teamă: nu făcuse oare rău că nu pornise cu Ibn ben-Kedaș la Kalaa Matmata în loc să vrea să-și îndeplinească misiunea până la sfârșit? Dacă iar dădea peste Naida — și nu se îndoia că „fata" observată de călăuz era dușmanca ei iar omul în alb, comandantul Amalfi — nu era oare totul pierdut?

Maddalena și indigenul sosiră la ultimul sat barbar dinainte de frontieră, Djneien, cum îi spuse călăuzul. Străbătu ulicioarele strâmte ale satului și se opriră în fața unei case.

Ușa se deschise și un moșneag frumos apăru în prag. Zărind călăuzul, păru surprins și examină cu oarecare neliniște pe însoțitorul acestuia. In două-trei fraze indigenul explică prenzeța lor și bătrânul Arab se înclină respectuos.

— Ești la tine acasă, sidi locotinent.

Caii intrară în curte, poarta se închise fără zgomot.

— Cine ești tu? întrebă Maddalena.

— Mă numesc Ibn ben Kedaș ca și acel pe care l-ai întâlnit în *bled*, sidi locotinent. Sunt bunicul lui și am slujit ca *mokihazni* în armata franceză din Maroc cu sidi colonel Prouvayre.

Tânăra fată păli și desfăcându-și cu un gest viu și necugetat burnusul se îndreptă spre bătrânul arab cu mâinile întinse.

— L-ai cunoscut pe colonelul Prouvayre? Sunt fiica lui! De îndată ce rostise acest cuvânt, îl regretă, dar bătrânul arab zâmbi:

— Mi-o închipuiam, domnișoară locotinent. Ești prea gingașă ca să fii bărbat ofițer. Dar asta te privește. Dacă ești fiica lui sidi Prouvayre, totul aici îți aparține. Vino, dacă vrei să vorbești, vei vorbi. Dacă vrei să taci, vei tăcea.

Conduse pe tânăra fată înăuntru, bătu din palme și de îndată două femei berbere aduseră mâncărurile tradiționale pe tăvi de aramă. Maddalena îmbucă cu poftă.

După ce se sătură, mulțumi bătrânului, și-i spuse:

— Dacă mă trădezi vei primi o bună răsplată...

Arabul ridică mâna: — Alah e Alah. Niciodată n'am trădat pe nimeni, necum pe un francez.

— Atunci ascultă. Trebue să-mi procuri un costum indigen și trebue să plec cu tine. Cred că vom putea ajunge la frontieră peste câteva ore.

— Ba chiar în mai puțin de o oră, spuse bătrânul. In cinci zeci de minute.

— Bine. Imi voi pune vestminte de fată arabă, deoarece tot ai ghicit că sunt fată. Dacă vrei voi trece drept fata ta, iar călăuzul va fi

fiul tău. Trebue să văd ce se petrece acolo. Apoi fiul tău se va întoarce pentru a da alarma.

— Binc. Va fi cum poruncești.

— Și vei spune servitoarelor tale să nu sufle un cuvânt nimănui.

— Servitoarea servitorului lui Alah e mută. Nimeni nu va fi în stare să zmulgă limbei ei o trădare.

După un sfert de oră ieși din cameră unde lăsase pe Maddalena și dădu câteva ordine. Un sclav aduse trei cai minunați și focoși. Bătrânul porunci să li se pue harnașamentul, îngriji și de arme și încălecă. Nepotul urcă pe alt cal; cel mai frumos fu rezervat Maddalenei. Când aceasta apăru în prag, îmbrăcată cu un costum arab de mătase brodată, era atât de frumoasă, cu toate că era trasă la față, încât bătrânul arab își împreună mâinile.

— Sunt bine astfel?

— Fiica lui Mahomed nu era atât de frumoasă ca tine, Alah să mă ierte. Acoperă-ți obrazul cu un văl, pentru ca soarele să nu fie orbit. Și după această declarație pompoasă, spuse tinerei fete ca să încalice.

— Să mergem, spuse bătrânul. Iată ce te sfătuesc. Sunt Ibn ben Kedaș, fost șeic al tribului. Mă duc la Uezen, unde se petrec evenimentele, care te interesează și care nu mă privesc, dar unde pasc vitele mele. Tu vei vedea ce vei vroi, iar eu îmi voi vedea de treburile mele. Apoi ne vom întoarce dacă vrei.

— Și nu te temi că Italienii au să se lege de tine?

Bătrânul arab ridică mândru capul:

— Dacă vre-un rumi ar îndrăzni să se atingă de un fir de păr al lui Ibn ben Kedaș, tot Islamul s'ar răscula pentru a-l răzbuna. N'aibi nicio grijă.

Cei trei cai ieșiră pe poarta larg deschisă. Maddalena cu fața acoperită de văluri, călărea între bătrânul șeic și tânărul călăuz. Atât era de iubit și de stimat moșneagul, încât indigenii îi sărutau în drum poalele burnusului. Ajunși pe câmp, caii porniră în galop. Deodată arabul apucă brațul Maddalenei și, arătându-i spre o moviliță, îi șopti: — granița.

Un indigen sta de pază cu arma 'n mână. Moșneagul îi spuse câteva cuvinte și se adresă apoi Maddalenei: — Nu trebue să te temi de nimic. Ești cu mine. Și porniră mai departe. Deodată, pe când coborau povârnișul, Maddalena scoase un țipăt înăbușit: — Privește!

In fața lor pe nisipul galben, șase contra torpiloare se înălțau imense ca niște fortărețe uriașe îndreptate spre frontieră în mijlocul pustiului nemărginit.

CAPITOLUL 7

ORA H.

Maddalena trase violent de căpăstru calul bătrânului arab, repetând: — Priveşte.

Şeicul ridică din umeri: — Văd, dar nu sta aci, căci dunele de nisip au urechi şi ochi. Trebue să înaintăm. Atenţie.

Intr'adevăr doi soldaţi înarmaţi alergau ameninţători spre călăreţi, strigându-le răstit:

— Ce căutaţi aici?

Bătrânul arab înaintă singur în faţa lor, simulând că nu înţelege întrebarea pusă în italieneşte şi răspunse în arabă. Un interpret îi tălmăci cuvintele. Arabul întinse braţul spre sud apoi spre Uazen unde voia să se ducă. Maddalena urmărea cu inima strânsă această discuţie întrebându-se cum avea să sfârşească. Se mai ivi un ofiţer, apoi încă alţi doi şi în cele din urmă sosi cu automobilul un al treilea. Maddalena recunoscu cu groază pe comandantul Amalfi, îmbrăcat cu uniforma lui de ofiţer de marină. Şeicul reîncepu discuţia, vorbind autoritar. Dar Amalfi, întorcându-se către colaboratorii săi, declară:

— N'are aface, deoarece au văzut ce au văzut trebue să-i ţinem aci. Nu înţeleg cum au trecut, dar în orice caz nu vreau să plece mai

departe. Bătrânul, încercuit de doi soldați, făcu semn Maddalenei şi tânărului ghid să se apropie, iar apoi Arabul făcu prezentările. — Fiica mea și nepotul meu, sidi comandant.

— Bine, spuse Amalfi, fără să recunoască pe Maddalena, care avea fața acoperită. Vei fi reținut la biroul afacerilor indigene până mâine. In caz că informațiile ce le dădușı se vor dovedi inexacte, vei fi împușcat chiar astă seară.

— *Mectub*. Așa a fost scris, spuse șeicul calm. Află, sidi comandant adăogă el cu un zâmbet batjocoritor care dispăru imediat, că șeicul Ibn ben Kedaș nu trădează niciodată.

Micul grup porni înconjurat de soldați spre cartierul indigen; Maddalena, deși copleșită de neliniște, privea mereu în jurul ei, ca să-și dea bine seama de tot ce se petrecea. Era într'adevăr un formidabil șantier de construcții navale, construit în plin nisip. Cele șase torpiloare, aliniate, erau îndreptate cu prora spre nord-vest ca să fie luate de valuri din față. Echipe de marinari îmbrăcați în alb, încărcau chesoane, ofițerii urcați pe paserele învârteau în toate direcțiile velele înarmate și dădeau ordine ca pentru o bătălie.

Deodată Maddalena văzu ieșind dintr'o colibă dărăpănată două personagii pe care le recunoscu cu groază: erau Sampieri şi Naida. Se apropiară de Amalfi, cerându-i explicații. Acesta le răspunse în italienește cu glas tăios:

— Nu vă neliniștiți. Acest bătrân imbecil a trecut nu știu cum frontiera și a reușit să ajungă aci, dar e cunoscut prin partea locului căci vine adesea să-și vază de vitele lui. Toată

lumea îmi garantează pentru el și de altfel îl pun în imposibilitate să ne dăuneze.

— Totuș...

— Ocupă-te de misiunea d-tale, doamnă și lasă-mă.

Grupul se depărtă și ajunse la primele case din sat. Peste tot domnea aceeas fierbere. Prizonierii fură duși într'o casă, ai cărei locatari încărcau ultimele mobile și lăzi pe camioanele ce așteptau pe șosea. Dealtfel în întreg satul, indigenii își adunau în grabă vitele și boarfele și porneau în bejanie ca și cum vre-o molimă ar fi căzut asupra cătunului, amenințând întreaga populație. Amalfi intră într'un birou și închise usa. Se mai auziră cuvintele lui: — Domnule amiral, cu sunt. Restul se pierdu.

Despărțit brutal de așa zisa lui fiică și de nepotul lui, șeicul nu putea decât să schimbe cu ei priviri pline de tâlc. Deasemeni schimbă câteva amabilități cu indigenii din Uazen, căpătând peste tot răspunsuri pline de respect. Apoi Amalfi ieși din birou chemând pe moșneag în cameră. Peste puțin, doi soldați luară pe Maddalena și pe tovarășul ei, care rămăseseră în curte si-i închiseră pe amândoi într'o încăpere zăbrelită și apărată de două uși bătute în cuie, în fața cărora stăteau de pază doi soldați înarmați. Indigenul se aplecă spre Maddalena.

— Domnișora locotinent, șopti el. Prietenii dela Ibn ben Kedaș spus adineaori este aci un prizonier.

- Un ofițer francez?

- Nu știu...

Maddalena tresări și șopti:

- Trebue să fugim.

- Să fugim, sidi locotinent asta nu se pote.

— Trebue totuş să găseşti un mijloc.

— Nu există. Ba da... Nu uita că tu fiica dela Ibn ben Kedaş. Nu sufla un cuvânt şi urmează-mă. Dă-mi revolver al tău. Poţi fi sigură că eu întrebuinţez cu folos.

Deschise poarta şi dădu lămuriri în limba *sabir*, din care marinarii ce păzeau încăperea, nu pricepeau boabă. Unul din ei se duse după interpret. Respectul arătat de către toţi indigenii bătrânului şeic îi impresionase şi pe ei.

— Du-te cu soldat, domnişora locotinent, spuse călăuza. Am spus la el că ai păcătuit la tine şi trebue să faci bae ritual pentrucă la tine eşti „necurată", nu spui nimic şi nu te împotrivi la nimic. Dacă întreabă la tine ceva, taci şi aştepta clipa prielnic. Un femeie nu estem bănuit.

Condusă de soldat, Maddalena străbătu o curte şi ajunse la biroul dragomanului, care-i puse câteva întrebări grăbite în limba arabă.

Tânăra fată nu pricepu nimic dar dădu din cap afirmativ. Intrepretul se adresă soldatului:

— Poţi să mi-o laşi. O duc în camera femeilor. Şi într'adevăr o conduse într'o altă încăpere, unde erau adunate câteva Berbere bătrâne. Femeile îngenunchiară în faţa fiicei preferate a şeicului Kedaşilor. O desbrăcară, o îmbăiară, o îmbrăcară din nou şi-i dădură să mănânce. In acea clipă îşi făcu apariţia o bătrână sclavă negresă, în care Maddalena recunoscu cu nelinişte pe Fatma, servitoarea Naidei.

Totul era pierdut. Dar bătrâna sclavă zâmbi fetei şi nu spuse nimic; apoi se apropie de Maddalena, şoptindu-i:

— Eşti iarăş prizonieră. Vezi că nu te ajută la nimic să fugi de scrisa ta.

Maddalena lăsă capul în piept; bătrâna Fatma o luă de mână şi o duse într'o cameră vecină, unde pe un pat, în fundul camerei, stătea întins un bărbat. Când acesta întoarse capul spre ea, Maddalena îşi recunoscu logodnicul.

— Tu? bâigui el. Atunci totul e pierdut.

Dar în câteva cuvinte, Maddalena îl linişti, povestindu-i cele întâmplate. Fatma se depărtase, lăsând pe cei doi tineri singuri. In mintea ei simplă, cei doi trebuiau să fie împreună de vreme ce amândoi erau prizonieri. Acest raţionament fu salvarea lor. Gilbert de Partial sărise în sus.

— Am găsit. Vom face tocmai pe dos de cum am făcut alaltăeri. Dă-mi costumul tău.

— Costumul meu?

— Da. Eu ştiu araba şi voi găsi mijlocul să plec de aci.

Maddalena se lăsă convinsă şi scoase burnusul, vălul, rochia şi le întinse tânărului, cu un gest atât de graţios în cât Gilbert nu se putu stăpâni să n'o sărute.

— E poate ultima noastră sărutare, Maddalena, dar orice s'ar întâmpla, până la moarte ne vom fi credincioşi unul altuia. Intr'o clipă Gilbert se desbrăcase la rândul lui şi îmbrăcase costumul Maddalenei.

— Am s'o chem pe Fatma, care mă păzeşte, şi am să-i spun că vreau să dorm. Tu te îmbraci cu hainele mele şi te întinzi pe saltea cu spatele la zid. Pansamentul are să-ţi acopere părul. Abia după un ceas au să te descopere. Şi în timpul acesta eu voi fi ajuns departe.

— Te mai întorci?

— Dacă nu sunt aici încă astă seară, cu destui oameni ca să plătesc ticăloșilor acestora toate suferințele noastre, înseamnă că am murit.

Gilbert făcu cum spusese, își trase vălul pe față, și cu un glas schimbat, pițigăiat, vorbi ceva cu bătrâna servitoare. După o clipă dispăruse. Maddalena, culcată pe saltea, nu făcea o mișcare. Dar inima îi bătea de mai-mai să se spargă.

Trecu o oră, poate mai mult. Maddalena tot nu îndrăznea să facă o mișcare și continua să simuleze somnul. In cele din urmă auzi cu groază deschizându-se ușa și câteva glasuri, între cari al Naidei, discutând cu aprindere.

— Iți spun că fiica șciculuí a dispărut. A fost căutată pretutindeni. Nu e nici la tatăl ei, nici la călăuză, nici cu femeile.

— Ce tot spui d-ta? Unde să se fi dus? De altfel am șaizeci de oameni care străbat neîncetat pustiul în lung și 'n lat și frontiera e bine păzită.

— Dar dacă fata e logodnica locotenentului?

— Și dacă. Nu ştie un cuvânt arabă. Mi-ai spus-o chiar d-ta. Va fi prinsă.

Apoi comandantul Amalfi se apropie d e salteaua pe care era culcat presupusul Gilbert de Partial.

— Domnule locotenent, îți cer scuze că nu m'am ocupat de d-ta de aseară. Eram extrem de ocupat. Dar acum vei părăsi Uazen-ul fără o clipă de întârizere, căci lucrurile ar putea să ia o întorsătură proastă pentru d-ta.

Maddalena nu se clinti. Naida stărui și ea:

—Haide, vorbeşte. Arată-ți chipul, bobocelule!

— Lasă doamnă, porunci Amalfi. E o laşitate inutilă să-ţi baţi joc de un prizonier. Discară, domnule locotenent, se adresă apoi Amalfi lui Gilbert, diseară la ora şase toată faleza dela sud de Gurant va sări în aer şi apa mării va inunda terenul, mlaştinele dimprejur. La ora şapte marea va fi aci. La ora opt ridicăm ancora. La miezul nopţii, contratorpiloarele noastre vor ataca noua coastă a Tunisiei şi mâine Tunisul, Cetatea Albă, va fi a noastră. Ce ai de spus? Hai, răspunde, se răsti el enervat.

Maddalena se ridică, îşi smulse pansamentul şi strigă în uluirea generală, pe când Nadia îşi încărca revolverul:

— Spun, că sunteţi nişte laşi!

CAPITOLUL 8

LA CE SERVEŞTE UN DIPLOMAT...

O siluetă albă fugea de mânca pământul dealungul *uedului* Mogda, salutată din o sută în o sută de metri de focuri de armă care stârneau câte un mic nouraş de nisip în jurul calului şi călăreţei cu burnusul alb. Puţin în urmă, soldaţi călări urlau parole, ordine, se opreau ca să-şi încarce la loc puştile şi să tragă, apoi porneau iar înainte.

Două focuri, trei focuri trase tot mai de aproape. Deodată calul fugarei fu lovit de un glonte, sări în două picioare şi era cât pe ce să trântească pe călăreţ. Era Gilbert de Partial care zorea să ajungă la graniţă. Era fără armă. Tânărul ofiţer dădea pinteni animalului rănit, dar zadarnic: un ultim glonte lovi calul în abdomen. Nenorocitul animal se prăbuşi iar Gilbert se rostogoli şi el în nisip.

—*Avanti! avanti!* răcneau urmăritorii.

Tânărul ofiţer rămăsese inert cu braţele cruce. Corbii se năpustiră asupra lui mai repede ca oamenii. Un grănicer zvârli puşca şi alergă spre el. Când ajunse, tresări. Dar era prea târziu. Gilbert îl înşfăcase de centiron, îi smulse revolverul şi-l lovi cu el în frunte pentru a-l ameţi. Apoi îl apucă cu o forţă herculană, ţinându-l ca un fel de scut împotriva urmăritorilor şi cu revolverul în mână urcă deandaratelea duna. Căzu un inamic, căzură

doi, un al treilea se rostogoli în nisip. Gilbert ştia să ţintească. Ajunse în vârful colinei.

— *Avanti!...*

Dar Gilbert cu o sforţare supremă aruncă trupul bărbatului leşinat asupra celui mai apropiat dintre agresori, făcându-l să se poticnească. In acest timp, Gilbert alerga ca vântul de vale pe povârnişul dunei. Ajunse teafăr la graniţă. Urmăritorii se opriră o clipă şovăind. Nu ştiau ce să facă. Nu aveau permisiunea să treacă frontiera şi riscul era mare. Totuş doi-trei călăreţi, mai îndârjiţi se lăsară să alunece de vale.

Găfâind, în picioarele goale, — pierduse papucii femeeşti — stânjenit de costumul de împrumut, tânărul ofiţer simţea că-l părăseau puterile. Dar atunci auzi în faţa lui glasuri care strigau în franţuzeşte:

— Stăi! Arma la ochi! Foc!...

Gilbert abia avu timp să se arunce în nisip. O salvă de foc trecu pe deasupra capului lui şi în acelaş timp blesteme din lagărul urmăritorilor lui. Tânărul fu înconjurat cât ai clipi de soldaţi algerieni. Ofiţerul acestora privind strania lui deghizare, îl întrebă aspru:

— Cine eşti?

— Gilbert de Partial, locotenent aviator.

— D-ta eşti? Păi de două zile te tot căutăm.

— Trebue să ne grăbim, spuse Gilbert într'un suflet. Peste două ore va fi poate prea târziu.

Şi cu cuvinte întretăiate explică salvatorului lui cele ce se petreceau. Ofiţerul, un bătrân căpitan cu mustaţa albă, răspunse:

— Ai dreptate. Am tot ce ne trebue.

Fluieră strident şi restul detaşamentului, care aştepta într'o colibă părăsită, sosi în pas alergător la faţa locului. Ofiţerul ordonă:

— Montați antena T. F. F. Repede!

— Dați alarma. gâfâi Gilbert, căzând leșinat pe nisip.

Trei oameni îl ridicară. Când deschise ochii era întins pe o mână de paie, la umbra unei *kasbach*. Dădu în lături bidonul cu apă rece ce i se întindea și se întoarse către ofițerul care cu casca la urechi trimetea în cele patru vânturi destăinuirile extrordinare, pe care i le făcuse Gilbert.

— Alo? da? ați descoperit la Guran un bătrân Arab și un Italian? Da... Lăzile cu explozibile au fost scufundate în mare? Bine... Nu mai e, așa dar, primejdie.... Ce avem de făcut? Să intrăm în Tripolitania? Bine, de vreme ce vă luați răspunderea. Italianul a făcut mărturisiri.... Perfect... Vom fi acolo în chiar astă seară.

Scoase receptoarele, pe care radiotelegrafistul le puse în lada cu aparatul de emisiune și de recepție și în timp ce oamenii demontau antena, bătrânul ofițer se adresă tânărului său camarad: — Poți să umbli?

— Da. Nu ți-am spus totul. Logodnica mea e acolo. Vreau... Vreau s'o salvez.

— Am aci patru sute de oameni, zece mitraliere și un tun de câmp. Adversarii noștri trebue să nu bănuiască nimic. Agentul lor, care aducea instrucții dela Uazzen a fost arestat. Diseară vor fi cu toții în fața Curții marțiale.

— Dar vai...

— Noi ne vom continua drumul spre sud, ocrotiți de dune. Nu vom putea fi văzuți în defileul djebel-ului Duirat prin care mergem, decât dacă două avioane dușmane vor zbura deasupra noastră. Dar tovarășii d-tale care au plecat dela Bizerte odată cu noi; trebuie

să-şi ia zborul peste câteva clipe. In curând ne vor apăra de departe împotriva oricărui atac. Vom ajunge astfel la frontiera tripolitană la Uazzen. Vom fi acolo noaptea, destul de târziu pentru ca adversarii noştri să nu se aştepte la nimic, convinşi că marea va năvăli peste nisipuri. Vom împresura satul ajutaţi de o escadrilă, cerută de urgenţă de la Bizerte.

— Să plecăm, spuse Gilbert sculându-se. Sunt gata. Numai să nu ajungem prea târziu!

Un detaşament de soldaţi îşi înşeua caii. Tânărul ofiţer îmbrăcat acum cu o uniformă ostăşească dată de căpitan, încălecă. După zece minute, în kasbah nu mai rămăseseră decât câteva paie. Bătrânul căpitan călărea în fruntea detaşamentului alături de Gilbert, a cărui nerăbdare abia o putea ţine în frâu. In două rânduri întâlnind câte o apă, se opriră să lanseze radiotelegrame. A doua oară căpitanul declară:

— Avioanele sunt la Bir Fantasia. Pe la ora 8 când se va fi lăsat întunericul îşi vor lua zborul pentru a veni în ajutorul nostru.

Soarele era pe asfinţite când ofiţerul se mai opri odată pentru a organiza atacul. Peste o jumătate de oră dominau deşertul, în faţa Uazenului.

— Inainte băeţi! Acu'i-acu'!

Şi căpitanul coborî în goană panta, urmat de Gilbert şi de detaşamentul de călăreţi cu puşca încărcată, — în timp ce mitralierele făceau un ocol ca să atace satul din flanc, odată cu tunul ce luase poziţie pe creastă.

In lumina palidă a lunei cele şase contratorpiloare se înălţau pe nisip cu o înfăţişare fantasmagorică. Nu se auzea nici un zgomot

totul era calm. Deodată, dintr'o turelă de observaţie, se auzi un strigăt — *Avertite !....* (Atenţie).

Căpitanul îşi strânse oamenii. — Inainte!

Cât ai clipi ajunseră lângă vapoare, şi descălecară ca să se arunce la asalt. Fură salutaţi de un nou strigăt: — *Fermatevi!.. (Opriţi-vă).*

Dar nu mai era timp. Cu avânt înfocat cei patruzeci de francezi urcară scările de fier şi se năpustiră cu baionetele şi revolverele asupra marinarilor uluiţi şi incapabili să reziste, majoritatea neînarmaţi. In câteva minute cele trei vapoare fură ocupate. Gilbert, care făcuse o razie rapidă prin sat, însoţit de câţiva oameni, văzuse că acolo nu mai era ţipenie de om. Se întoarse la contra-torpiloare. Soldaţii şi ofiţeri din corpul de debarcare duşman erau parcaţi, dezarmaţi, jos pe plajă, sub supraveghierea câtorva francezi cu arma la ochi.

Gilbert nici nu se uită la prizonieri, ci cu revolverul în mână coborî în inima vaporului îmbrâncind pe cei care-i stăteau în cale, şi urlând cu disperare:

— Maddalena!

O chemare îi răspunse. Glasul ei îl călăuzi. Impinse o poartă de fier şi se văzu într'o sală unde se aflau comandorul Amalfi, amiralul şi alţi doi ofiţeri. In faţa lor tânăra fată şi doi Arabi aşteptau decizia supremă.

Dar la vederea noilor veniţi, ofiţerii de marină se turburară şi se sculară în picioare.

— Ce înseamnă asta?

Gilbert înaintă şi le strigă cu un glas biciuitor: — Sunteţi prizonieri de război, domnilor.

— Cu ce drept?!

— Supuneţi-vă. Vasele dv. sunt în mâinile noastre şi dacă opuneţi rezistenţă — ascultaţi!

Prin boltele de oțel se auzi zbârnâitul dătător de groază al motoarelor escadrilei. Amalfi izbucni într'un râs sădbatec. — Ți-ai făcut socotelile fără marea. Peste zece minute voi veți fi în mâinile noastre.

— Ba te înșeli. Complicii d-tale sunt arestați. Proectul d-tale e dat pe față, totul s'a isprăvit pentru d-ta!...

Ofițerii păliră, apoi Amalfi plecă deprimat capul, bolborosind: — Bine domnule, mă predau. Vii la timp. O clipă mai târziu logodnica d-tale ar fi fost executată.

Urcară toți pe punte. Pe bordul celorlalte crucișetoare se vedeau soldații francezi. Din ordinul căpitanului se aprinseră luminile. Avioanele escadrilei de ajutor aterizau pe rând. Nu se trăsese nici un foc de armă.

Deodată ateriză un ultim avion, pilotul sări din carlingă și urcă într'o goană nebună pe punte răcnind: — *Sentite!* (Ascultați).

Amalfi se întoarse cu o speranță în suflet spre aviator. Acesta întinse un plic și se prezentă: — Căpitanul Dolfi dela statul major din Tripolis. Citiți.

Amiralul Amalfi rupse tremurând plicul, citi câteva rânduri pe care le întinse apoi mut lui Gilbert și căpitanului. Descifrară.

— *Oficial. Paris către Roma și Roma către Paris. Toate ostilitățile interzise. Comisiunea va judeca delictele. Tribunalul din Haga a fost avertizat. Sunt prevăzute indemnizații. S'a hotărît ședința extraordinară a Ligii Națiunilor. Trupele franceze să-și reocupe posturile. Crucișătoarele să fie dezarmate. Instrucții urmează. Interim.*

Căpitanul își mușcă mustața.

— Păcat. Toți diplomații ăștia sunt niște dobitoci. Vă salut, domnilor.

Peste o oră torpiloarele fără de glorie dormeau în deșertul imens și tăcut.

EPILOG

— Să cred că ești aci, Maddalena?

— Da, Gilbert, iubitul meu.

Cei doi tineri, însfârșit unul al altuia după atâtea grele încercări, se țineau strâns îmbrățișați sub cerul albastru al Rivierei. Doamna de Prouvayre îi priveau zâmbind.

— Doriți ziarele, domnule căpitan?

O ordonanță întinse o gazetă ofițerului care fusese înaintat în grad. Gilbert o desfăcu, și deodată încruntă din sprâncene arătând logodnicei lui trei informațiuni:

„S'a vărsat Băncii Franței o sumă de 20 milioane aur cu titlu de îndemnizații pentru incidentele tunisiene.

„Trei italieni indezirabili: Santorio, Pietro și Sampieri au fost condamnați la 10 ani închisoare la Alger".

„Căpitanul de vapor Amalfi a fost condamnat la 5 ani fortăreață. Complicea lui, o femeie, a fugit".

— Ei spuse d-na Prouvayre, fără victime nu se poate...

SFÂRȘIT

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE și PASIUNE

La **15 Iunie** apare :

CORABIA BLESTEMATĂ

Corabia blestemată e povestea de necrezut a unei stranii expediții de vânători de balene. Gonind după satanica Balenă Albă a Oceanului, **„Pequod“ Corabia blestemată** despică fără odihnă valurile tuturor mărilor globului, învăluită într'o ceață țesută din vis, mister și realitate. Și totuși în ce varietate infinită de culori scânteietoare e redat exotismul lumei noi ce se înfățișează privirilor uimite ale cetitorului. Fantomatice, și totuși ce mărețe și ce vii se desprind pe fondul de fatalitate supranaturală a acestei drame, siluetele aspre și eroice ale personagiilor în frunte cu aprigul Căpitan Ahab, cel cu piciorul de lemn.

Nenumărate peripeții în care omul încăerat cu Moartea îi dă piept numai cu propriile lui forțe — sfidarea necontenită a elementelor oceanului deslănțuit, pasionante vânători de balene descrie cu o rară putere de evocare, lupta cu făpturile fantastice născute din romanticele superstiții a zeci de generații de marinari — fac din „Pequod“ nava ideală a tuturor celor porniți să spargă orizonturile — iar din romanul

„CORABIA BLESTEMATĂ“

epopeea riscului și a îndrăznelii, romanul preferat al adevăratului cititor de aventuri și călătorii extraordinare.

Cereți cu toții la 15 Iunie numărul 3:

Corabia blestemată.

RECOMANDĂM CĂLDUROS

eputata colecţie de 15 Lei (260 pagini)
OMANELE CAPTIVANTE care ămân neîntrecute.

APARE la 1 ALE FIECĂREI LUNI

Ultimele noutăţi :

De cea mai palpitantă actualitate :

DUBLA CRIMĂ din FORTIFICAŢIILE FRANŢEI (LINIA MAGINOT în PRIMEJDIE)

Roman de PIERRE NORD

Misterele formidabilei cetăţi subterane, desvăluite. O zguduitoare dramă în garnizoana nevăzută, într'un mediu de o originalitate fără pereche. Peripeţiile se învălmăşesc surprinzătoare în acţiuni record.

ALARMĂ peste OCEANE!

de maestrul **M. LEVEL**

..... Da, d-şoară, port numele unui monstru, al unui criminal pe lângă care cei mai răi criminali ai Istoriei şi ai Legendei ar fi nişte inocenţi ; e numele unui pirat, al unui asasin hârţuit de umbrele a două sute de victime şi blestemat de tot atâtea văduve şi orfani... Şi totuşi, ascultă bine, d-şoară, — e numele unui martir !..."